

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

11 септември 2014 година *

Съдържание

Обстоятелствата, предхождащи спора, и спорното решение	4
Жалбата пред Общия съд и обжалваното съдебно решение	6
Искания на страните	7
По допустимостта на насрещните жалби	7
По същество	8
По третото основание на главната жалба, а именно грешка при прилагане на правото във връзка с допустимостта на някои приложения към първоинстанционната жалба	9
Обжалваното съдебно решение	9
Доводи на страните	10
Съображения на Съда	10
По второто основание на главната жалба, а именно грешка при прилагане на правото и/или недостатъчно мотиви по въпроса дали MasterCard е сдружение на предприятия	12
Доводи на страните	12
Съображения на Съда	14
– По допустимостта	14
– По съществуването на спора	15
По първото основание на главната жалба, а именно грешка при прилагане на правото и/или недостатъчно мотивиране при преценката на обективната необходимост от твърдяното ограничаване на конкуренцията	18
Обжалваното съдебно решение	18

* Език на производството: английски.

По първата част на първото основание на главната жалба	19
– Доводи на страните	19
– Съображения на Съда	19
По втората и третата част от първото основание на главната жалба	21
– Доводи на страните	21
– Съображения на Съда	22
По четвъртата част от първото основание на главната жалба	24
– Доводи на страните	24
– Съображения на Съда	24
По единственото основание на насрещната жалба на RBS и по първото основание на насрещната жалба на LBG	25
Обжалваното съдебно решение	25
Доводи на страните	26
– По единственото основание на насрещната жалба на RBS	26
– По първото основание на насрещната жалба на LBG	27
Съображения на Съда	29
– По възраженията за недопустимост на Комисията	29
– По същество по единственото основание на насрещната жалба на RBS и първото основание на насрещната жалба на LBG	30
По второто основание на насрещната жалба на LBG	36
Обжалваното съдебно решение	36
По първата част на второто основание на насрещната жалба на LBG	38
– Доводи на страните	38
– Съображения на Съда	39
По втората част на второто основание на насрещната жалба на LBG	40
– Доводи на страните	40
– Съображения на Съда	41
По третата част на второто основание на насрещната жалба на LBG	45
– Доводи на страните	45
– Съображения на Съда	45

По съдебните разноски 46

„Обжалване — Насрещни жалби — Допустимост — Член 81 ЕО — Отворена система за плащане с дебитни карти, карти с отложено плащане и кредитни карти — Резервни многостранни такси за обмен — Сдружение на предприятия — Ограничаване на конкуренцията с оглед на резултата — Критерий за съдебен контрол — Понятие за съпътстващо ограничение — Обективна необходимост и пропорционалност — Подходящи „условни хипотези“ — Двустранни системи — Разглеждане на приложения към първоинстанционната жалба“

По дело C-382/12 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 4 август 2012 г.,

MasterCard Inc., установено в Уилмингтън (Съединените щати),

MasterCard International Inc., установено в Уилмингтън,

MasterCard Europe SPRL, установено във Ватерло (Белгия),

представявани от E. Barbier de la Serre, V. Brophy и B. Amory, avocats, както и от T. Sharpe, QC,

жалбоподатели,

като другите страни в производството са:

Европейска комисия, за която се явяват V. Bottka и N. Khan, в качеството на представители,

ответник в първоинстанционното производство,

Banco Santander SA, установено в Сантандер (Испания),

Royal Bank of Scotland plc, установено в Единбург (Обединеното кралство), за което се явяват D. Liddell, solicitor, и M. Hoskins, barrister,

HSBC Bank plc, установено в Лондон (Обединеното кралство), за което се явява R. Thompson, QC,

Bank of Scotland plc, установено в Единбург,

Lloyds TSB Bank plc, установено в Лондон,

представявани от K. Fountoukakos-Kyriakakos и S. Wisking, solicitors, както и от J. Flynn, QC,

MBNA Europe Bank Ltd, установено в Честър (Обединеното кралство), за което се явява A. Davis, solicitor,

British Retail Consortium, установено в Лондон, за което се явяват R. Marchini, advocate, и A. Robertson, barrister,

EuroCommerce AISBL, установено в Брюксел (Белгия), за което се явява J. Stuyck, advocaat,

Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, за което се явяват M. Holt и C. Murrell, в качеството на представители, подпомагани от J. Turner, QC, и J. Holmes, barrister,

встъпили страни в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: М. Pešič, председател на състава, С. G. Fernlund, А. Ó Caoimh (докладчик), С. Toader и Е. Jarašiūnas, съдии,

генерален адвокат: Р. Mengozzi,

секретар: L. Hewlett, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 4 юли 2013 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 30 януари 2014 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 С жалбите си MasterCard Inc. и неговите дъщерни дружества MasterCard International Inc. и MasterCard Europe SPRL искат да се отмени решение на Общия съд на Европейския съюз MasterCard и др./Комисия (Т-111/08, EU:T:2012:260, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което този съд е отхвърлил жалбата им с главно искане за отмяна на Решение С(2007) 6474 окончателен на Комисията от 19 декември 2007 г. относно производство по член [81 ЕО] и член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/34.579 — MasterCard, дело COMP/36.518 — EuroCommerce, дело COMP/38.580 — Commercial Cards, наричано по-нататък „спорното решение“) и направено при условията на евентуалност искане за отмяна на членове 3—5 и 7 от същото решение.
- 2 Със съответните си насрещни жалби Royal Bank of Scotland plc (наричано по-нататък „RBS“), от една страна, и от друга страна, Bank of Scotland plc (наричано по-нататък „BoS“) и Lloyds TSB Bank plc (наричано по-нататък „LTSB“, а двете общо „LBG“), които вече се контролират от Lloyds Banking Group plc и действат заедно в настоящото производство, искат да се отменят обжалваното съдебно решение и спорното решение.

Обстоятелствата, предхождащи спора, и спорното решение

- 3 Както следва по-специално от точки 20, 24, 27, 35, 39 и 40 от обжалваното съдебно решение, със спорното решение Комисията на Европейските общности по същество е установила по-конкретно че определянето на резервните многостранни такси за обмен на системата за плащане, оперирана от международната платежна организация, наречена MasterCard (наричана по-нататък „MasterCard“), които се прилагат най-вече към плащанията с банкови карти в рамките на Европейското икономическо пространство (ЕИП) или на Еврозоната (наричани по-нататък „МТО“), представлява решение на сдружение на предприятия, което води до ограничение на конкуренцията между участващите банки, предоставящи на търговците услуги,

които им позволяват да приемат дебитни карти, карти с отложено плащане и кредитни карти „MasterCard“ и/или „Maestro“, че това ограничение е значително и засяга търговията между държавите членки и че жалбоподателите не са доказали надлежно нито че МТО са обективно необходими за функционирането на системата „MasterCard“, нито че са изпълнени условията за освобождаване по член 81, параграф 3 ЕО или член 53, параграф 3 от Споразумението за европейското икономическо пространство от 2 май 1992 г. (ОВ L 1, 1994 г., стр. 3).

- 4 Видно от преписката, и по-специално от точка 17 от обжалваното съдебно решение, при т.нар. „отворена“ платежна система, каквато е системата „MasterCard“, всяка покупка с банкова карта засяга, освен собственика на платежната система, и притежателя на картата, финансовата институция, която е издала картата, наричана „банка издател“, търговеца и финансовата институция, предоставяща на този търговец услуги, които му позволяват да приеме картата като средство за плащане по транзакцията, наричана „акцептираща банка“.
- 5 Обстоятелствата, предхождащи спора, и основното съдържание на спорното решение, установени в точки 1—44 от обжалваното съдебно решение, могат да се обобщят по следния начин за целите на главната и насрещните жалби.
- 6 Жалбоподателите управляват и координират системите за плащания чрез карти „MasterCard“ и „Maestro“, което включва по-специално определянето на правилата на системата, както и предоставянето на услуги за разрешаване и компенсиране на участващите финансови институции. Тези финансови институции издават картите „MasterCard“ и „Maestro“ и сключват споразумения за членство с търговци относно приемането на картите.
- 7 До 25 май 2006 г. „MasterCard“ се притежава изцяло от банките, които са и носители на съответните права на глас. На тази дата започва предлагане на акциите на MasterCard Inc. на борсата в Ню Йорк (Съединените щати) чрез „initial public offering“ (наричан по-нататък „IPO“), при което се изменя структурата и управлението на MasterCard.
- 8 British Retail Consortium (наричано по-нататък „BRC“) и EuroCommerce AISBL (наричано по-нататък „EuroCommerce“) подават съответно на 30 март 1992 г. и на 27 юни 1997 г. жалби пред Комисията по-специално срещу Europay International SA (наричано по-нататък „Europay“), понастоящем MasterCard Europe SPRL.
- 9 Europay отправя до Комисията уведомления относно системата му на плащания.
- 10 На 13 април 2002 г. Комисията публикува на основание член 19, параграф 3 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 година, Първи регламент за прилагане на членове [81 ЕО] и [82 ЕО] (ОВ L 13, 1962 г., стр. 204; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 3) известие, в което обявява намерението си да приеме положително становище по отношение на някои от правилата на системата на Europay, сред които не попадат тези относно резервните такси за обмен.
- 11 Със спорното решение Комисията установява, че жалбоподателите са нарушили член 81 ЕО и член 53 от Споразумението за Европейското икономическо пространство. Това решение съдържа по-специално следните съображения.

— Таксите за обмен се отнасят до отношенията между банките издатели и акцептиращите банки по повод на плащанията с карти и съответстват на сума, приспадана в полза на банката издател. Тези такси трябва да се разграничават от разходите, които акцептиращата банка фактурира на търговците (merchant service charges, наричани по-нататък „MSC“). Предмет на спорното решение са само МТО, не и таксите за обмен, които се определят двустранно между банките издатели и акцептиращите банки, или таксите за обмен, които се определят колективно на национално равнище.

- Следва да се разграничат три отделни продуктови пазара в областта на отворените системи на банкови карти, най-напред, „междусистемният пазар“, в рамките на който различните картови системи се конкурират, на следващо място, „пазарът на издаване“, в рамките на който банките издатели се конкурират за клиентелата на притежателите на банкови карти, и на последно място, „пазарът на акцептиране“, в рамките на който акцептиращите банки се конкурират за клиентелата на търговците. Съответният пазар за целите на спорното решение включва националните пазари на акцептиране в държавите — членки на ЕИП.
- Решенията на жалбоподателите за определяне на МТО представляват решения на сдружение на предприятия по смисъла на член 81, параграф 1 ЕО, независимо от промените в структурата и управлението на MasterCard в резултат от IPO.
- МТО водят до раздуване на основата на MSC, въпреки че последните биха могли да бъдат в по-малък размер при липса на МТО и наличие на забрана за едностранно последващо определяне на цените на транзакциите от страна на банките издатели, тоест на правило, което забранява на банките издатели и на акцептиращите банки да определят размера на таксите за обмен, след като някой от притежателите на карти на банката издател е направил покупка от някой от търговците на акцептиращата банка и транзакцията е изпратена за уреждане (наричано по-нататък „забрана за определяне на цените „ex post“). Следователно МТО водят до ограничаване на ценовата конкуренция между акцептиращите банки във вреда на търговците и на техните клиенти.
- МТО не могат да се приемат за „съпътстващи ограничения“, тъй като не са обективно необходими за функционирането на отворена картова платежна система. Последната би могла да функционира въз основа само на възнаграждение, плащано на банките издатели от притежателите на картите, на акцептиращите банки — от търговците, и на собственика на системата — от таксите, които плащат банките издатели и акцептиращите банки. За разлика от ограниченията, необходими за извършването на основната операция, тези, които са само желателни с оглед на търговския успех на посочената операция или които водят до повишаване на ефективността, могат да се преценяват само с оглед на член 81, параграф 3 ЕО.
- Що се отнася до отражението на изискването за приемане на всички карти „Maestro“ или „MasterCard“ в рамките на системата „MasterCard“, независимо от това коя е банката издател (наричано по-нататък „Honour All Cards Rule“), премахването на МТО не би било равносилно на предоставяне на възможност на банките издатели да определят свободно и едностранно таксите за обмен, след като този риск би могъл да се избегне чрез по-малко ограничително за конкуренцията правило, като например забраната за определяне на цените „ex post“.
- Що се отнася до член 81, параграф 3 ЕО, изтъкнатите от жалбоподателите икономически доводи, изведени от ролята на МТО при уравновесяването и максимизирането на системата „MasterCard“, не са достатъчно доказателство, че таксите водят до обективни предимства. Жалбоподателите по-специално не са доказали, че евентуални обективни предимства компенсират неудобствата от МТО за търговците и техните клиенти.

Жалбата пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

- 12 На 1 март 2008 г. жалбоподателите подават в секретариата на Общия съд жалба за отмяна на спорното решение или, при условията на евентуалност, на членове 3—5 и 7 от него.
- 13 Видно от точка 73 от обжалваното съдебно решение, в подкрепа на жалбата си жалбоподателите изтъкват четири основания, а именно, първо, нарушение на член 81, параграф 1 ЕО поради грешки при анализа на последиците от МТО за конкуренцията, второ, нарушение на член 81,

параграф 3 ЕО, трето, нарушение на член 81, параграф 1 ЕО поради неправилната квалификация на МТО като решения на сдружение на предприятия, и четвърто, процесуални нарушения в административното производство, както и фактически грешки.

- 14 В изявленията си при встъпването пред Общия съд BRC, EuroCommerce и Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия молят жалбите на жалбоподателите да се отхвърлят, а Banco Santander SA, RBS, HSBC Bank plc (наричано по-нататък „HSBC“), BoS, LTSB и MBNA Europe Bank Ltd (наричано по-нататък „MBNA“) молят по-специално да се отмени спорното решение.
- 15 С обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля жалбата на жалбоподателите, като по същество приема, че те не са доказали, че спорното решение е опорочено поради грешка при прилагане на правото или явна грешка при преценката.

Искания на страните

- 16 Жалбоподателите по същество молят Съда:
- да отмени обжалваното съдебно решение,
 - да отмени спорното решение и
 - да осъди Комисията да плати съдебните разноски за производството пред двете инстанции.
- 17 RBS, HSBC, LBG и MBNA представят писмени отговори в подкрепа на жалбата, а BRC, EuroCommerce и Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия подкрепят главното искане на Комисията за отхвърляне на жалбата за отмяна на решението на Общия съд и евентуалното ѝ искане за отхвърляне на жалбата за отмяна на спорното решение.
- 18 Исканията на RBS и LBG в насрещните им жалби по същество съвпадат с исканията в главната жалба.
- 19 Жалбоподателите подкрепят исканията в насрещните жалби, а Комисията, подкрепяна от BRC, моли те да бъдат отхвърлени.

По допустимостта на насрещните жалби

- 20 Комисията възразява, че насрещните жалби, подадени съответно от RBS и LBG, са недопустими, по-специално поради това че всяка от тях се съдържа в писмения отговор на съответната страна по главната жалба.
- 21 Както отбелязва Комисията, член 176, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, влязъл в сила на 1 ноември 2012 г., предвижда, че „[н]асрещната жалба се подава като отделен документ, различен от писмения отговор“.
- 22 Следва обаче да се отбележи, че насрещните жалби, подадени съответно от RBS и LBG, са постъпили в електронен формат в секретариата на Съда на 31 октомври 2012 г., а съответните оригинали са представени два и пет дена по-късно.
- 23 Ето защо, независимо дали се прилага член 57, параграф 7 от Процедурния правилник, действащ от 1 ноември 2012 г., или член 37, параграф 6 от Процедурния правилник, който е действал до тази дата, насрещните жалби са надлежно подадени на 31 октомври 2012 г.

- 24 Действащият към тази дата процедурен правилник обаче не съдържа разпоредба, еквивалентна на посочения член 176, параграф 2, на който се позовава Комисията. Ето защо не може да се приеме, че насрещните жалби са недопустими като съдържащи се в писмените отговори по главната жалба.
- 25 По-конкретните възражения за недопустимост, направени от Комисията, ще бъдат разгледани при обсъждане на основанията, до които се отнасят.
- 26 Що се отнася до главната жалба, доколкото още в самото начало поддържа, че „в основната си част“ тази жалба е недопустима, Комисията всъщност повдига конкретни възражения за недопустимост на определени специфични части от тази жалба, без обаче да твърди, че тя е изцяло недопустима. Ето защо тези специфични възражения следва да бъдат разгледани при обсъждане на основанията, до които се отнасят.

По същество

- 27 В главната и насрещните си жалби жалбоподателите и RBS и LBG твърдят, че Общият съд е допуснал грешки при прилагане на правото, като е приел главно следното:
- че няколко приложения към първоинстанционната жалба са недопустими (трето основание на главната жалба),
 - че Комисията правилно е приела, че платежната система „MasterCard“ е „сдружение на предприятия“ по смисъла на член 81 ЕО, независимо от промените вследствие на IPO (второ основание на главната жалба),
 - че в спорното решение е надлежно установено, че МТО имат ограничаващи конкуренцията последици (насрещна жалба на RBS и първо основание на насрещната жалба на LBG),
 - че не може да се приеме, че МТО са обективно необходими за функционирането на системата „MasterCard“ (първо основание на главната жалба), и
 - че Комисията правилно е приела, че жалбоподателите не са доказали, че МТО отговарят на условията, предвидени в член 81, параграф 3 ЕО (второ основание на насрещната жалба на LBG).
- 28 Във връзка с първото основание на главната жалба, насрещната жалба на RBS и първото основание на насрещната жалба на LBG трябва да се установи дали Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е потвърдил направения в спорното решение извод, че по отношение на определянето на МТО се прилага принципната забрана, предвидена в член 81, параграф 1 ЕО. При разглеждането на тези основания трябва да се започне с третото основание на главната жалба. Доколкото разглеждането на първото основание на главната жалба, на насрещната жалба на RBS и на първото основание на насрещната жалба на LBG би се оказало излишно, ако е налице второто основание на главната жалба, на второ място следва да се разгледа това второ основание.

По третото основание на главната жалба, а именно грешка при прилагане на правото във връзка с допустимостта на някои приложения към първоинстанционната жалба

Обжалваното съдебно решение

- 29 По изтъкнатото пред него оплакване относно разглеждането от Комисията на икономическите доказателства, представени от жалбоподателите в производството, по което е постановено спорното решение, в точка 183 от обжалваното съдебно решение Общият съд посочва, че жалбоподателите упрекуват Комисията, че нито е разгледала, нито е дала отговор по тези доказателства. В точка 185 от обжалваното съдебно решение Общият съд установява, че това оплакване „е изложено много накратко в жалбата и че подкрепящите го доводи в действителност са развити в приложения A.13[—]A.15a изготвени от различните експерти, които стоят в основата на икономическите доказателства, представени в хода на административното производство, и към които жалбоподателите правят общо препращане“.
- 30 Според точки 186—188 от обжалваното съдебно решение:
- „186[...] в точки 52—54 от жалбата жалбоподателите само посочват, че са представили съществени икономически доводи в хода на административното производство, които Комисията не приела или изопачила, и че „изводите на [техните] икономисти“ подкрепят правния им анализ, според който „Комисията по-конкретно е допуснала грешка, като е приела, че таксата за обмен представлява ограничение на конкуренцията, като се е съсредоточила върху въздействието на таксата за обмен (или на нейния размер) върху MSC, без да разгледа ефекта върху разходите на притежателите на карти, като е оспорила, че механизмът трябва да определи размер на таксата за обмен, който да гарантира най-голям брой транзакции, и като не е отчела, че това облагодетелства потребителите“.
- 187 Поради това трябва да се констатира, че макар да съдържа посочване на възражението на жалбоподателите, жалбата не съдържа доводи, които могат да го подкрепят.
- 188 Ето защо Комисията основателно изтъква, че в текста на жалбата липсват достатъчно точни доказателства, които да позволят на Общия съд да упражни своя контрол, а на Комисията — да подготви защитата си“.
- 31 С първата част на четвъртото основание на първоинстанционната жалба, изложено в точки 111—130 от нея, а именно нарушение на правото на защита на жалбоподателите, се твърди „неяснота на писмото с изложение на фактите“, което Комисията им е изпратила на 23 март 2007 г., след изслушването, проведено на 14 и 15 ноември 2006 г. В това отношение в точка 278 от обжалваното съдебно решение Общият съд установява, че „доводите на жалбоподателите са изложени в особено сбита форма в жалбата им“. В точка 280 от решението Общият съд приема, че след като жалбоподателите само препращат общо към приложение A.20 от първоинстанционната жалба, това приложение не може да се вземе предвид.
- 32 В точки 189 и 282 от обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля като недопустими оплакванията, отнасящи се съответно до разглеждането от Комисията на представените от жалбоподателите икономически доказателства и до неяснотата на писмото с изложение на фактите.

Доводи на страните

- 33 Жалбоподателите изтъкват, че Общият съд е допуснал грешки при прилагане на правото, що се отнася до допустимостта на няколко приложения към първоинстанционната жалба. Жалбоподателите считат, че противно на изискванията на член 52, параграф 1 от Хартата на основаните права на Европейския съюз, не съществува правно основание, позволяващо на Общия съд да ограничи по този начин достъпа до съд.
- 34 При условията на евентуалност поддържат, че дори да разполага с такова правомощие, Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел това ограничение за приложимо в случая. В точки 188, 189 и 278 от обжалваното съдебно решение Общият съд допуснал и грешка при преценката, като приел, че някои от оплакванията на жалбоподателите не са изложени достатъчно точно, за да може отнасящите се до тях приложения да се приемат за допустими. Всъщност Общият съд трябвало да заключи, че оплакванията и доводите в точки 52—54 и 122 от първоинстанционната жалба са изложени достатъчно точно и следователно приложения A.13—A.15 и A.20 от тази жалба са допустими. Освен това, в точка 219 от обжалваното съдебно решение Общият съд не се произнесъл по въпроса дали приложения A.13 и A.14 от посочената жалба трябва да се отхвърлят, въпреки че в точки 185—189 от посоченото решение отхвърлил довода, препращащ към тези приложения. В това отношение жалбоподателите считат по-специално че би трябвало да е достатъчно, че са уточнили, от една страна, конкретните точки от жалбата, които искат да допълнят с приложенията, и от друга страна, съответните приложения.
- 35 В този контекст жалбоподателите оспорват също така приетото в точка 190 от обжалваното съдебно решение, което по същество е, че доколкото може да се приеме, че тяхното оплакване е, че Комисията „не е взела предвид икономически доводи, които доказвали предимствата, произтичащи от МТО за [платежната] система[...] „MasterCard“, за притежателите на карти или най-общо за потребителите, това [оплакване] е ирелевантно в рамките на правно основание, изведено от нарушението на член 81, параграф 1 ЕО“.
- 36 Комисията счита, че доводите, изложени във връзка с третото основание на главната жалба, са неясни. От една страна, жалбоподателите твърдели, че няма правно основание, което да позволява наложеното от Общия съд ограничение, поради което са създадени пречки за достъпа им до съд. От друга страна, те поддържали, че направеното в първоинстанционната жалба обобщение на доводите, изложени в приложенията към нея, било достатъчно, което според Комисията е недопустим фактически въпрос. Освен това жалбоподателите не обяснявали с какво обжалваното съдебно решение би било различно, ако приложенията, за които става въпрос, бяха взети предвид от Общия съд.
- 37 RBS и HSBC не изразяват становище по третото основание на главната жалба. LBG и MBNA поддържат това основание, без да излагат специални доводи във връзка с него. BRC и EuroCommerce оспорват накратко посоченото основание. Обединеното кралство моли основанието да се отхвърли, без да излага конкретни доводи.

Съображения на Съда

- 38 Съгласно член 21, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, приложим за Общия съд по силата на член 53, първа алинея от същия статут, и съгласно член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Общия съд исквата молба или жалбата трябва да съдържа предмета на спора и кратко изложение на изложените основания.

- 39 От практиката на Съда следва, че „краткото изложение на основанията“, което трябва да съдържа всяка искова молба или жалба по смисъла на тези членове, означава, че исковата молба или жалбата трябва да сочи изрично в какво се състои основаниято на иска или жалбата (вж. решения *Fives Lille Cail* и др./Върховен орган, 19/60, 21/60, 2/61 и 3/61, EU:C:1961:30, т. 588, и *Grifoni/EOAE*, C-330/88, EU:C:1991:95, т. 18).
- 40 Така, за да е допустим(а) искът или жалбата пред Общия съд, е необходимо съществени фактически и правни обстоятелства, на които се основава, да следват поне обобщено, но по логичен и разбираем начин от текста на самата искова молба или жалба. Въпреки че съдържанието на исковата молба или жалбата може да бъде обосновавано и допълвано по конкретни въпроси чрез препращане към определени пасажки от приложения към нея доказателства, общото препращане към други, макар и приложения към исковата молба или жалбата документи, не може да компенсира липсата на съществена част от правните доводи, които следва да бъдат посочени в самата искова молба или жалба съгласно упоменатите по-горе разпоредби (вж. в този смисъл решения *Dansk Rørindustri* и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, EU:C:2005:408, т. 94—100, и *Versalis/Комисия*, C-511/11 P, EU:C:2013:386, т. 115).
- 41 Всъщност, за да се гарантира правната сигурност и доброто правораздаване, обобщеното изложение на основанията на ищеца или жалбоподателя трябва да е трябва да е достатъчно ясно и точно, за да позволи на ответника да подготви защитата си, а на компетентния съд — да се произнесе по иска или жалбата (вж. в този смисъл решение *Grifoni/EOAE*, EU:C:1991:95, т. 18). Така Общият съд не е длъжен да търси и установява сред приложенията основанията, на които според него би могъл/могла да се основава искът или жалбата (вж. решение *Dansk Rørindustri* и др./Комисия, EU:C:2005:408, т. 97 и 100). Аналогични изисквания важат относно излагането на довод в подкрепа на изтъкнато пред Общия съд основание (вж. решение *Versalis/Комисия*, EU:C:2013:386, т. 115).
- 42 При тези обстоятелства становището на жалбоподателите, че няма правно основание за следвания от Общия съд подход при разглеждане на представените пред него приложения, е погрешно.
- 43 Що се отнася до доводите, изложени при условията на евентуалност в точка 34 от настоящото решение, още от самото начало следва да се отбележи, че видно от точки 189 и 282, от обжалваното съдебно решение Общият съд е приел за недопустими не, както поддържат жалбоподателите, разглежданите приложения, а две оплаквания, които, макар и изложени в първоинстанционната жалба, по преценка на Общия съд не са придружени от достатъчно точно изложение на обстоятелства, което да му позволи да упражни своя контрол, а на противната страна — да се защити. Следователно в това отношение направеният от жалбоподателите прочит на обжалваното съдебно решение е неправилен.
- 44 Впрочем, като се основават на този неправилен прочит, жалбоподателите твърдят, че в точка 219 от обжалваното съдебно решение, като е разгледал второто основание на първоинстанционната жалба, Общият съд не се е произнесъл по въпроса дали приложения А.13 и А.14 към тази жалба следва да не бъдат разглеждани, въпреки че в точки 185—189 от решението е отхвърлил довода, препращащ към тези приложения.
- 45 Освен това в настоящото производство жалбоподателите не твърдят, и още по-малко доказват, че в точки 186 и 278 от обжалваното съдебно решение Общият съд е изопачил съдържанието или значението на съответните части от първоинстанционната жалба, за да заключи по-нататък, че те не са достатъчно подробни, за да отговорят на изискванията на член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Общия съд, и че не трябва да се вземат предвид отнасящите се до тези части приложения.

46 Доколкото, както следва от точка 35 от настоящото решение, жалбоподателите оспорват точка 190 от обжалваното съдебно решение, техният довод следва да се отхвърли като несъстоятелен, тъй като посочената точка съдържа мотив на обжалваното съдебно решение, който е изложен за изчерпателност, както това следва по-специално от използването на въвеждащия израз „[о]свен това“.

47 С оглед на изложеното по-горе третото основание на главната жалба следва да се отхвърли в неговата цялост.

По второто основание на главната жалба, а именно грешка при прилагане на правото и/или недостатъчно мотиви по въпроса дали MasterCard е сдружение на предприятия

48 Най-напред следва да се напомни, че в точка 259 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема следното:

„Трябва да се констатира, че с оглед на посочените по-горе два фактора, а именно запазването след [IPO] на правомощията на банките за приемане на решения в рамките на [MasterCard] и съществуването на общност на интереси между нея и банките по отношение на МТО, Комисията е можела валидно да приеме по същество, че въпреки промените в резултат от [IPO] [MasterCard] е продължила да бъде институционализирана форма за съгласуване на поведението на [участващите] банки[...]. Ето защо Комисията основателно е запазила квалификацията като решения на сдружение на предприятия по отношение на решенията, приети от органите на [MasterCard] за определяне на размера на МТО“.

Доводи на страните

49 Жалбоподателите считат, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото и/или е мотивирал недостатъчно обжалваното съдебно решение, като е приел, че независимо от настъпилите вследствие на IPO промени в структурата и управлението ѝ, MasterCard действа като сдружение на предприятия при приемането на решения за МТО.

50 Най-напред жалбоподателите считат, че твърдените общи интереси на MasterCard и участващите банки и правомощията за приемане на решения по въпроси, различни от МТО, с които банките разполагат след IPO, са недостатъчни, за да обосноват схващането, че при приемането на решения за МТО MasterCard действа като сдружение на предприятия. Всъщност жалбоподателите подчертават, че според практиката на Съда не е възможно дадена организация да бъде квалифицирана като сдружение на предприятия по смисъла на член 81, параграф 1 ЕО, ако, от една страна, представителите на въпросните предприятия не са мнозинство от участващите в тази организация, и от друга страна, националната правна уредба изисква при вземането на решения организацията да преследва цели, различни от тези на посочените предприятия. След IPO обаче, от една страна, значително мнозинство от членовете на управителния съвет на MasterCard били лица без връзка с каквато и да било финансова институция. От друга страна, MasterCard била търговско образувание, различно от неговата банкова клиента, което преследва собствен търговски интерес и се управлява от съвет на директорите, длъжен да действа в съответствие с фидуциарните си задължения към акционерите на MasterCard.

51 По-нататък, след IPO остатъчните правомощия на участващите банки за вземане на решения по въпроси, различни от МТО, очевидно били без значение за квалифицирането на MasterCard като сдружение на предприятия, когато то взема решения относно МТО. Така, дори да се предположи, че след IPO продължава да е възможно MasterCard да бъде квалифицирана като сдружение на предприятия при вземането на решения по въпроси, различни от МТО, тази квалификация е без значение, когато трябва да се установи дали случаят е такъв при вземането

на решенията относно МТО. Жалбоподателите добавят, че обстоятелството, че остатъчните правомощия участващите банки за вземане на решения по въпроси, различни от МТО, са недостатъчни, се потвърждава от използването на думата „изглежда“ в точка 249 от обжалваното съдебно решение, което ясно сочи, че фактите не са били достатъчни, дори за да подкрепят тезата, че MasterCard действа като сдружение на предприятия при вземането на решения по въпроси, различни от МТО.

- 52 Твърдените общи интереси на MasterCard и участващите банки, що се отнася до определянето или запазването на високи МТО, също била без значение и при всяко положение била недостатъчна, за да се квалифицира MasterCard като сдружение на предприятия. Решение *Verband der Sachversicherer*/Комисия (45/85, EU:C:1987:34), цитирано в точка 251 от обжалваното съдебно решение, не подкрепяло становището, че общите интереси представляват релевантен фактор за преценката дали е налице сдружение на предприятия. Дори да се приемело, че твърдените общи интереси на тези банки и MasterCard са фактор, който е от значение при определяне дали MasterCard действа като сдружение на предприятия при вземането на решенията относно МТО, този фактор щял да е недостатъчен, за да се достигне до този извод. Всъщност, от една страна, съществуването на сдружение на предприятия по смисъла на член 81, параграф 1 ЕО не можело да бъде изведено само от обстоятелството, че при вземането на решения котирано дружество може да държи сметка за интересите на клиентите си. От друга страна, по-общо погледнато, ако съществуването на сдружение на предприятия се извеждаше за целите на прилагането на конкурентното право само от обстоятелството, че две или повече предприятия може да имат общ икономически интерес, би се стигнало до абсурдни и нежелани правни последици по-специално на концентрираните пазари.
- 53 Накрая жалбоподателите поддържат, че тезата на Комисията не би могла да бъде подкрепена дори и с оглед на критерия за общи интереси. Във връзка с това упрекуват Общия съд, че само е посочил, че акцептиращите банки обикновено възлагат МТО в тежест на търговците, и не е разгледал въпроса дали има каквито и да било доказателства в подкрепа на твърдението на Комисията, че акцептиращите банки имат интерес от високи МТО.
- 54 Комисията по същество твърди, че с доводите, обобщени в точки 50—52 от настоящото решение, с изключение на довода относно тълкуването на решение *Verband der Sachversicherer*/Комисия (EU:C:1987:34), се оспорва преценката на фактите от Общия съд, поради което тези доводи са недопустими. В отговора си по съществото на спора Комисията добавя, че не са изложени доводи в подкрепа на второто основание, що се отнася до недостатъчното мотивиране.
- 55 Обединеното кралство поддържа, че доводът, споменат в точка 53 от настоящото решение, е недопустим, тъй като с него само се поставя под въпрос преценката на фактите, извършена от първата инстанция.
- 56 По съществото на спора Комисията счита, че в съответствие със съдебната практика MasterCard може да се квалифицира като сдружение на предприятия след IPO, а МТО — като решение на такова сдружение. По този въпрос тя изтъква по-специално че за да приемат, че е налице сдружение на предприятия, съдилищата на Съюза използват множество критерии, които не са изчерпателно изброени и зависят от обстоятелствата. В случая членове на MasterCard били само банки издатели и акцептиращи банки, които били ограничили търговската си свобода, делегирайки вземането на определени решения на своя общ орган, а именно световния управителен съвет на MasterCard или неговите представители, който определял вместо тях МТО. Комисията счита, че „сложното разграничение, което прави MasterCard, що се отнася до ролята на общите интереси“, е необосновано.

- 57 BBS, HSBC, LBG и MBNA се присъединяват към второто основание на главната жалба. HSBC счита по-специално че в случая не са изпълнени трайно прилаганите от Съда правни критерии за установяване дали е налице сдружение на предприятия, и в частност сдружението да се контролира от представители на членовете му и да действа само в техен интерес. LBG изтъква по-специално че неправилно приложеният от Общия съд критерий за „общи интереси“ е много по-широк от критерия за „обща воля“, който се прилага, за да се установи дали е налице споразумение, за което се прилага член 81 ЕО, тъй като този критерий е изпълнен дори при липса на каквото и да било тайно договаряне.
- 58 BRC, EuroCommerce и Royaume-Uni оспорват доводите, изложени в подкрепа на второто основание на главната жалба. В тази връзка EuroCommerce поддържа по-специално че сдружението на предприятия, каквото е било MasterCard преди IPO, продължава да действа, така че нито Комисията, нито Общият съд е трябвало да преценяват дали след IPO MasterCard продължава да е сдружение на предприятия. Обединеното кралство счита, че това основание е израз на прекалено формален подход с оглед на категориите действия, за които се прилага член 81 ЕО. Според тази държава членка в случая е изпълнено основното условие за съгласувано поведение.

Съображения на Съда

– По допустимостта

- 59 Жалбоподателите поддържат, по-конкретно във връзка с второто основание на главната жалба, че обжалваното съдебно решение е недостатъчно мотивирано, като всъщност само изтъкват, че Общият съд не се е съобразил с понятието „сдружение на предприятия“ по смисъла на член 81, параграф 1 ЕО. Следователно това основание трябва да се отхвърли като недопустимо, доколкото се твърди, че решението е недостатъчно мотивирано.
- 60 Следва също така да се уважи направеното от Обединеното кралство и изложено в точка 55 от настоящото решение възражение за недопустимост. В това отношение следва да се напомни, че от член 256 ДФЕС и член 58, първа алинея от Статута на Съда следва, че единствено Общият съд е компетентен, от една страна, да установява фактите, освен в случаите, когато неточността на фактическите му констатации следва от представените пред него доказателства, и от друга страна, да преценява тези факти. Съдът обаче е компетентен по силата на член 256 ЕО — когато Общият съд е установил или преценил фактите — да упражни контрол върху правната квалификация на тези обстоятелства и върху правните последици, които Общият съд е извел от тях (вж. по-специално решения General Motors/Комисия, C-551/03 P, EU:C:2006:229, т. 51, и Evonik Degussa/Комисия, C-266/06 P, EU:C:2008:295, т. 72). Следователно доводът, изложен в точка 53 от настоящото решение, следва да се отхвърли като недопустим, доколкото с жалбоподателите се опитват да накарат Съда да извърши нова преценка на фактите, установени от Общия съд.
- 61 В останалата част, доколкото доводите, изложени в точки 50—52 от настоящото решение са изведени от грешка при прилагане на правото, допусната при преценката дали MasterCard е сдружение на предприятия, следва да се посочи, противно на поддържаното от Комисията, че жалбоподателите не просто оспорват по същество фактическата преценка, направена от първата инстанция, а най-вече повдигат правни въпроси, които са допустими на стадия на обжалването.

– По съществото на спора

- 62 Без да изключва правото на икономическите оператори да се адаптират разумно, но самостоятелно към установеното или очакваното поведение на своите конкуренти (вж. решения *Suiker Unie* и др./Комисия, 40/73—48/73, 50/73, 54/73—56/73, 111/73, 113/73 и 114/73, EU:C:1975:174, т. 174, *Ahlström Osakeyhtiö* и др./Комисия, C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 и C-125/85—C-129/85, EU:C:1993:120, т. 71, и *Asnef-Equifax* и *Administración del Estado*, C-238/05, EU:C:2006:734, т. 53 и цитираната съдебна практика), член 81 ЕО по естеството си обхваща всички форми на сътрудничество и тайно договаряне между предприятия, включително посредством колективна структура или общ орган като сдружение, насочени към пораждаване на последиците, чието санкциониране се цели с тази разпоредба (вж. в този смисъл решение *Nederlandse Vereniging voor de fruit en groentenimporthandel* и *Frubo*/Комисия, 71/74, EU:C:1975:61, т. 30, *Van Landewyck* и др./Комисия, 209/78—215/78 и 218/78, EU:C:1980:248, т. 88, и *Eurofer*/Комисия, C-179/99 P, EU:C:2003:525, т. 23).
- 63 Така от трайната съдебна практика следва, че макар член 81 ЕО да разграничава понятието за съгласувана практика от това за споразумения между предприятия или за решения на сдружения на предприятия, целта е забраните по този член да обхванат различни форми на координиране на поведението на предприятия на пазара (вж. по-специално решения *Imperial Chemical Industries*/Комисия, 48/69, EU:C:1972:70, т. 64, *Comisia/Anic Partecipazioni*, C-49/92 P, EU:C:1999:356, т. 112, и *Asnef-Equifax* и *Administración del Estado*, EU:C:2006:734, т. 32) и така да не се допусне предприятията да избегнат прилагането на правилата за конкуренция единствено заради формата, под която съгласуват поведението си.
- 64 В случая, както следва по-специално от член 238 от обжалваното съдебно решение, е безспорно, че преди *IPO MasterCard* е можело да се счита за „сдружение на предприятия“ по смисъла на член 81 ЕО. Пак от тази точка следва, че във връзка с третото основание на първоинстанционната им жалба жалбоподателите упрекуват Комисията по-специално че не е взела предвид промените вследствие на *IPO* по отношение на структурата и управлението на *MasterCard*. При тези обстоятелства, както следва от точка 244 от обжалваното съдебно решение, във връзка с третото основание, изтъкнато пред Общия съд, е трябвало да се установи дали след промените вследствие на *IPO MasterCard* все още е можела да се счита за „институционализирана форма на съгласуване на поведението на банките“.
- 65 Доводите, изтъкнати във връзка с второто основание на главната жалба, следва да бъдат разгледани в този контекст.
- 66 Видно от точка 259 от обжалваното съдебно решение, Общият съд се е основал, от една страна, на запазването на правомощията на банките за приемане на решения в рамките на *MasterCard*, и от друга — на общите интереси на *MasterCard* и банките по отношение на МТО, за да отхвърли доводите на жалбоподателите, напоменени в точка 238 от обжалваното съдебно решение, които по същество са, че вследствие на извършените във връзка с *IPO* промени в структурата и функционирането на *MasterCard*, към момента на приемането на спорното решение тази организация вече не можело да се счита за „сдружение на предприятия“ по смисъла на член 81 ЕО.
- 67 Що се отнася по-конкретно до, на първо място, доводите, обобщени в точки 51 и 52 от настоящото решение, следва да се посочи, че двата въпроса, върху които Общият съд е съсредоточил анализа си при разглеждане на третото основание на първоинстанционната жалба, трябва да се разгледат заедно. Всъщност, както следва от точка 238 от обжалваното съдебно решение, жалбоподателите са поддържали, от една страна, че след *IPO* банките вече не контролират *MasterCard* и тя определя едностранно размера на МТО. От друга страна, от

точка 239 от това решение следва, че Комисията е била упреknата, че не е доказала, че MasterCard продължава да действа в интерес на банките или от тяхно име, а не от името на акционерите на MasterCard Inc.

- 68 В това отношение в точки 245—249 от обжалваното съдебно решение при самостоятелна преценка на фактите Общият съд първо по същество установява, че към датата на приемане на спорното решение, макар банките, членуващи в MasterCard, да не участват в процеса на вземане на решения във връзка с МТО от органите на тази организация, MasterCard изглежда по-скоро е продължавала да функционира в Европа като сдружение на предприятия, в което банките не представляват само клиенти на предоставяните услуги, а участват колективно и децентрализирано в основни аспекти от правомощието за вземане на решения“. В това отношение следва да се подчертае, че макар Общият съд да използва неподходящата в този контекст дума „изглежда“, от прочита на всички точки от 245 до 249 от обжалваното съдебно решение следва, че Общият съд действително се е убедил, че към датата на приемане на спорното решение, след IPO банките са продължавали да упражняват колективно правомощия за вземане на решения по основни аспекти от функционирането на платежната организация MasterCard, а това до голяма степен омаловажава съответните последици от IPO. Второ, в точки 250—258 от обжалваното съдебно решение Общият съд също така по същество установява, че Комисията е имала основание да заключи, че МТО са отразявали интересите на банките, тъй като по този въпрос интересите на MasterCard, нейните акционери и банките са били общи.
- 69 Разгледани заедно, тези два критерия, обобщени в точка 259 от обжалваното съдебно решение, обясняват защо Общият съд е приел, че независимо от внесените от IPO промени, определянето на МТО от MasterCard продължава да функционира като „институционализирана форма на съгласуване на поведението на банките“. Всъщност според логиката, следвана от Общия съд в обжалваното съдебно решение, след като по отношение на определянето на МТО интересите на MasterCard съвпадат с тези на акционерите на MasterCard Inc., участващите банки са могли да делегират определянето на тези такси и същевременно да си запазят правомощия за вземане на решения по много други въпроси.
- 70 Впрочем, ако точки 238—260 от обжалваното съдебно решение, и по-специално точки 243—245, 249 и 259 от него, се четат заедно, се установява, че при разглеждане на въпроса дали институционализираната форма на сътрудничество, под която е действала MasterCard преди IPO, е престанала да функционира след настъпване на това събитие, Общият съд самостоятелно приема двата разглеждани критерия за релевантни, основавайки се на фактическите и правните обстоятелства към момента на приемане на спорното решение, като неговата преценка се вписва в по-широкия фактически контекст, който разглежда.
- 71 По-специално, за да приеме наличието на общи интереси за релевантно в случая, Общият съд се основава не само на теоретично съвпадане на интересите на банките и MasterCard, но и на изводите, които прави при разглеждане, в рамките на самостоятелната му преценка на фактите, на особените фактически обстоятелства, за които не се твърди, че са изопачени по какъвто и да било начин, и по-специално, първо, както следва от изложените в точки 238 и 239 от обжалваното съдебно решение доводи на страните, на обстоятелството, че е безспорно, че преди IPO MasterCard е действала в интерес на банките, второ, както следва от точка 256 от решението, на установените след IPO промени, които показват, че при определяне на МТО тази организация на практика продължава да отчита конкретните интереси на банките, и трето, както следва от точка 258 от решението, на обстоятелството, че липсва противоречие между интересите на акционерите на MasterCard и тези на банките.
- 72 При тези условия Общият съд е имал основание да приеме, с оглед на конкретните обстоятелства в случая и изложените пред него доводи, че както остатъчните правомощия за приемане на решения по въпроси, различни от МТО, с които банките разполагат след IPO, така

и общите интереси на MasterCard и банките са едновременно релевантни и достатъчни, за да се прецени дали след IPO MasterCard все още може да се счита за „сдружение на предприятия“ по смисъла на член 81 ЕО.

- 73 Що се отнася до препращането в точка 251 от обжалваното съдебно решение към решение *Verband der Sachversicherer*/Комисия (EU:C:1987:34, т. 29), следва да се посочи, че целта на това препращане е да се отговори на твърдението, възпроизведено в точка 239 от обжалваното съдебно решение, че критерият за наличие на общи интереси на MasterCard и банките не почива на никакъв прецедент от съдебната практика. Противно на това, което намекват жалбоподателите, като е напомнил, че „от практиката на Съда следва, че съществуването на общност на интереси или на общ интерес е релевантно, за да се прецени дали е налице решение на сдружение на предприятия по смисъла на член 81, параграф 1 ЕО“, Общият съд не е имал намерение да определи общ критерий и още по-малко да постанови, че е приложим само този критерий.
- 74 Що се отнася, на второ място, до доводите, обобщени в точка 50 от настоящото решение, вярно е, че от практиката на Съда следва, че е възможно член 81 ЕО да е неприложим по отношение на решение на образувание, разполагащо с нормотворчески правомощия в даден сектор, ако мнозинството от участващите в това образувание са представители на публичната власт и то е приело посоченото решение, спазвайки определени критерии, свързани с обществения интерес (вж. по-специално решение *Pavlov* и др., C-180/98—C-184/98, EU:C:2000:428, т. 87 и цитираната съдебна практика).
- 75 Цитираната в предходната точка съдебна практика обаче по същество се отнася до въпроса дали при приемане на определени нормативни актове съответните образувания, поне част от участващите в които са представители на икономическите оператори от даден сектор, трябва да се считат за сдружения на предприятия или, напротив, за упражняващи публична власт. В случая такъв въпрос не е поставен пред Общия съд. Освен това фактическите обстоятелства и правните проблеми по делото, по което е постановено решение *Wouters* и др. (C-309/99, EU:C:2002:98) и е представено заключението (заключение на генералния адвокат Léger по дело *Wouters* и др., C-309/99, EU:C:2001:390), на които главно се основават жалбоподателите, не са съпоставими с тези по настоящото дело.
- 76 Предвид всички гореизложени съображения трябва да се установи, че както отбелязва генералният адвокат в точка 45 от заключението си, жалбоподателите нямат основание да поддържат, че организация като MasterCard не може да се квалифицира като сдружение на предприятия при приемането на решенията относно МТО, тъй като от изложеното по-горе следва, че Общият съд правилно е установил, че при приемането на тези решения посочените предприятия са възнамерявали да съгласуват поведението си посредством решенията, или поне са допускали това да се случи, и че техните колективни интереси са съвпадали с интересите, взети предвид при приемането на решенията, особено когато в продължение на няколко години разглежданите предприятия са следвали една и съща цел за общо регулиране на пазара в рамките на една и съща организация, макар и под различни форми.
- 77 С оглед на изложеното по-горе второто основание на главната жалба трябва да бъде отхвърлено.

По първото основание на главната жалба, а именно грешка при прилагане на правото и/или недостатъчно мотивиране при преценката на обективната необходимост от твърдяното ограничаване на конкуренцията

- 78 В обжалваното съдебно решение, преди да разгледа въпроса дали МТО пораждат антиконкурентни последици, Общият съд е преценил дали тези такси са обективно необходими. При тези обстоятелства е уместно в настоящото решение основаниято относно съпътстващия характер на МТО по отношение на платежната система да се разгледа преди основаниято относно евентуалните ограничаващи последици от тези такси.
- 79 Първото основание на главната жалба по същество се състои от четири части, като частите от втора до четвърта са изложени при условията на евентуалност по отношение на първата част.

Обжалваното съдебно решение

- 80 Според Общия съд първото основание на първоинстанционната жалба по същество се състои от две части. В рамките на първата част жалбоподателите са твърдели, че Комисията неправилно е приела, че МТО имат ограничаващи конкуренцията последици. В рамките на втората част са твърдели, че Комисията трябвало да приеме, че МТО са обективно необходими за функционирането на системата „MasterCard“.
- 81 Като разглежда най-напред втората част, в точка 89 от обжалваното съдебно решение Общият съд посочва:
- „[...] преценката на обективната необходимост на определено ограничение има относително абстрактен характер. Всъщност единствено за ограниченията, които са необходими, за да може основната операция да функционира при всички положения, може да се счита, че попадат в приложното поле на теорията за [съпътстващите] ограничения. Следователно съображенията, свързани с абсолютната необходимост на ограничението с оглед на конкурентната ситуация на разглеждания пазар, не са релевантни за преценката дали ограничението е [съпътстващо] [...]“.
- 82 След това в точка 90 от обжалваното съдебно решение Общият съд отбелязва, че „обстоятелството, че липсата на МТО може да се отрази отрицателно на функционирането на системата „MasterCard“, само по себе си не предполага, че МТО трябва да се считат за обективно необходими, когато от анализа на системата „MasterCard“ в икономическия и правния ѝ контекст е видно, че тя може да функционира дори без тези такси“. В точка 91 от посоченото решение Общият съд приема, че „Комисията не е допуснала грешка при прилагане на правото, като е стигнала до извод, че МТО не са обективно необходими, поради обстоятелството че системата „MasterCard“ би могла да функционира без тях“.
- 83 В точки 94—99 от обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля довода на жалбоподателите, който по същество е, че МТО са обективно необходими за системата „MasterCard“, тъй като представляват резервен начин за уреждане на транзакциите и при липсата на МТО правилото Honour All Cards Rule щяло да остави акцептиращите банки „на милостта“ на банките издатели.
- 84 В тази връзка, след като установява, че като е използвала в анализа си посочената в точка 11, четвърто тире от настоящото решение забрана за определяне на цените „ex post“, Комисията не е допуснала „никаква явна грешка в преценката“, в точка 96 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че „наличието на резервни начини за уреждане на задълженията, които са по-малко ограничителни за конкуренцията в сравнение с МТО, е пречка последните да бъдат приети за обективно необходими за функционирането на системата „MasterCard“ единствено въз основа на качеството им на резервен начин за уреждане на задълженията при

транзакциите“. В точка 99 от посоченото решение се посочва по-специално че „Комисията е следвало да провери дали хипотезата на системата „MasterCard“, функционираща без МТО, е била икономически жизнеспособна и следователно е можела да се вземе предвид за посоченото сравнение“. За сметка на това според същата точка 99 Комисията „не е била длъжна да докаже, че пазарните механизми ще накарат банките издатели и акцептиращите банки сами да вземат решение за приемането на правило, което е по-малко ограничително за конкуренцията от МТО“.

- 85 След като в точка 120 от обжалваното съдебно решение приема, че Комисията е имала основание да заключи, че МТО не са били обективно необходими за функционирането на системата „MasterCard“, Общият съд отхвърля втората част на първото основание на първоинстанционната жалба.

По първата част на първото основание на главната жалба

– Доводи на страните

- 86 Жалбоподателите изтъкват, че Общият съд е приложил неправилно критерия за „обективна необходимост“ на ограничението. Вместо да приложи критерия, според който ограничаването на търговската самостоятелност е „обективно необходимо“, ако без него реализирането на основната операция е невъзможно или трудно, Общият съд приложил, по-специално в точки 89 и 90 от обжалваното съдебно решение, непълен критерий, според който ограничението е обективно необходимо само ако без него основната операция не може да се осъществи. В това отношение жалбоподателите се позовават на точка 109 от решение на Общия съд М6 и др./Комисия (Т-112/99, ЕУ:Т:2001:215), според която, „ако се окаже, че при липсата на такова ограничение реализирането на основната операция е трудно или дори невъзможно, ограничението може да се счита за обективно необходимо за нейното реализиране“. Жалбоподателите считат, че в точка 89 от обжалваното съдебно решение Общият съд е смесил критерия за обективната необходимост, с оглед на който се определя дали е налице съпътстващо ограничение, с критерия за абсолютната необходимост, предвиден в член 81, параграф 3 ЕО.
- 87 Комисията изтъква, че единствено „необходимият“ характер позволява ограничение, което може да бъде обосновано съгласно член 81, параграф 3 ЕО, да се отличи от ограничение, което като съпътстващо не се обхваща от член 81, параграф 1 ЕО, като в противен случай разграничаването на „съпътстващите“ ограничения и абсолютно необходимите ограничения по член 81, параграф 3 ЕО би станало ненужно.
- 88 RBS, HSBC, LBG и MBNA се присъединяват към първата част на първото основание на главната жалба. В подкрепа на Комисията BRC, EuroCommerce и Обединеното кралство по същество изтъкват, че жалбоподателите се заблуждават относно разглеждания критерий.

– Съображения на Съда

- 89 От практиката на Съда следва, че ако поради своята неутралност или положителното си въздействие върху конкуренцията дадена операция или дейност не се обхваща от предвидената в член 81, параграф 1 ЕО принципна забрана, тази забрана не важи и за ограничаването на търговската самостоятелност на един или повече участници в тази операция или дейност, ако то е обективно необходимо за осъществяването на посочената операция или дейност и пропорционално на нейните цели (в този смисъл вж. по-специално решения Remia и др./Комисия, 42/84, ЕУ:С:1985:327, т. 19 и 20, Pronuptia de Paris, 161/84, ЕУ:С:1986:41, т. 15—17, DLG, C-250/92, ЕУ:С:1994:413, т. 35, и Oude Luttikhuis и др., C-399/93, ЕУ:С:1995:434, т. 12—15).

- 90 Всъщност, ако такова ограничение не може да бъде отделено от основната операция или дейност, без да се застрашат нейното съществуване и цели, съвместимостта му с член 81 ЕО следва да се прецени заедно със съвместимостта на основната операция или дейност, по отношение на която е съпътстващо, независимо че на пръв поглед такова ограничение, разгледано самостоятелно, може да изглежда обхванато от принципната забрана по член 81, параграф 1 ЕО.
- 91 Когато трябва да се определи дали е възможно забраната по член 81, параграф 1 ЕО да не се приложи по отношение на антиконкурентно ограничение, по съображение че то е съпътстващо по отношение на основна операция, която не нарушава конкуренцията, следва да се провери дали реализирането на тази операция би било невъзможно при липсата на въпросното ограничение. Противно на твърдяното от жалбоподателите, не може да се счита, че обстоятелството, че тази операция става просто по-трудно осъществима или не така изгодна при липсата на разглежданото ограничение, прави ограничението „обективно необходимо“, което се изисква за квалифицирането му като съпътстващо. Всъщност такова тълкуване би разширило обхвата на това понятие, като включи в него ограничения, които не са абсолютно необходими за реализирането на основната операция. Такъв резултат би засегнал полезното действие на забраната, предвидена в член 81, параграф 1 ЕО.
- 92 Това тълкуване обаче не води до смесване на изведените от съдебната практика предпоставки за квалифициране на ограничение като съпътстващо за целите на прилагането на член 81, параграф 1 ЕО, от една страна, и критерия за абсолютната необходимост, която се изисква от член 81, параграф 3 ЕО, за да може забранено ограничение да се ползва от освобождаване, от друга страна.
- 93 В това отношение е достатъчно да се напомни, че двете разпоредби преследват различни цели и че критерият за абсолютната необходимост има отношение към въпроса дали не е все пак възможно съгласуване между предприятия — което по естеството си може да окаже значително неблагоприятно влияние върху параметрите на конкуренцията, като по-специално цената, количеството и качеството на стоките или услугите, и следователно е по принцип забранено от член 81, параграф 1 ЕО — да се приеме, с оглед на прилагането на член 81, параграф 3 ЕО, за абсолютно необходимо за подобряване на производството или разпространението или за развитието на техническия или икономическия прогрес и същевременно предоставящо на потребителите справедлив дял от получените ползи. За разлика от това, както следва от точки 89 и 90 от настоящото решение, критерият за обективната необходимост по смисъла на тези точки има отношение към въпроса дали при липса на определено ограничение на търговската самостоятелност съществува опасност да не се реализира или да не продължи основна операция или дейност, която не е забранена от член 81, параграф 1 ЕО.
- 94 Ето защо Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел в точка 89 от обжалваното съдебно решение, че „единствено за ограниченията, които са необходими, за да може основната операция да функционира при всички положения, може да се счита, че попадат в приложното поле на теорията за [съпътстващите] ограничения“, и като е заключил в точка 90 от обжалваното съдебно решение, че „обстоятелството, че липсата на МТО може да се отрази отрицателно на функционирането на системата „MasterCard“, само по себе си не предполага, че МТО трябва да се считат за обективно необходими, когато от анализа на системата „MasterCard“ в икономическия и правния ѝ контекст е видно, че тя може да функционира дори без тези такси“.
- 95 При тези обстоятелства първата част от първото основание на главната жалба следва да се отхвърли.

По втората и третата част от първото основание на главната жалба

– Доводи на страните

- 96 В рамките на втората и третата част от първото основание на главната жалба, които следва да се разгледат заедно, жалбоподателите твърдят, че Общият съд не е преценил МТО, за които се твърди, че ограничават конкуренцията, а с това и обективната необходимост от тях, в действителния им контекст, като е позволил на Комисията да се позове на „условна хипотеза“, а именно забрана за определяне на цените „ex post“, която на практика никога не би се реализирала. Тезата на Комисията, че определени проблеми, които премахването на МТО би породило, биха могли да бъдат разрешени чрез забрана за определяне на цените „ex post“, била нещо съвсем различно от това да се прецени какво би настъпило на практика в случай на премахване на МТО. Жалбоподателите изтъкват, че Общият съд не е отговорил на довода, че такава забрана чисто и просто не може да бъде наложена без законодателна намеса, а само е посочил, че не трябва разглежданият сценарий да произтича от пазарните механизми. Комисията обаче не изпълнила задължението си да анализира последиците от МТО за конкуренцията с оглед на това, което всъщност би настъпило при липсата им, като заложила в анализа си фиктивно условие, а именно забраната за определяне на цените „ex post“. Жалбоподателите твърдят също така, че Общият съд не се е мотивирал, тъй като не е обяснил защо забраната за определяне на цените „ex post“ се различава съществено от МТО, прилагани понастоящем от MasterCard.
- 97 Освен това жалбоподателите по същество изтъкват, че Общият съд не е трябвало да приема това, което квалифицира в точка 96 от обжалваното съдебно решение като „наличие[...] на резервни начини за уреждане на задълженията, които са по-малко ограничителни за конкуренцията в сравнение с МТО“, след като Комисията не се е опитала преди това да установи в спорното решение как разглежданата дейност би се осъществявала при липсата на МТО. Жалбоподателите считат, че в спорното решение Комисията само е заместила един резервен начин за определяне на цените с друг, макар и по-слаб от гледна точка на търговците.
- 98 Освен това жалбоподателите твърдят, че Общият съд неправилно е определил „условната хипотеза“, на която всъщност се основавала Комисията пред него, при която както банките издатели, така и акцептиращите банки понасят собствените си разходи, без да е необходимо резервно правило, забраняващо определяне на цените „ex post“.
- 99 Накрая жалбоподателите поддържат, че при разглеждане на обективната необходимост от МТО Общият съд неправилно е заменил преценката на Комисията със своята собствена преценка. Направената от Комисията преценка се основавала на съвкупността от определени констатации, изложени в съображения 550—648 от спорното решение. Общият съд обаче неправилно се основал на ограничен брой от тези констатации, които имали едва второстепенно значение за спорното решение, и така пренебрегнал самата същност на направения от Комисията анализ и не приел, че посоченото решение обхваща съвкупност от доказателства, която, разгледана само в нейната цялост, би трябвало да подкрепя изводите на Комисията.
- 100 Комисията възразява, че втората и третата част от първото основание на главната жалба са недопустими.
- 101 От една страна, с тези части жалбоподателите оспорвали направената от Общия съд преценка на фактите и доказателствата.
- 102 От друга страна, Комисията изтъква, че жалбоподателите не могат да се позовават в подкрепа на основанието на главната жалба, свързано с обективната необходимост от МТО, на доводи, които първоначално са изложени в подкрепа на друго основание на първоинстанционната

жалба и поради това са разгледани от Общия съд във връзка с другото основание. Комисията всъщност отбелязва, че с нито едно основание на главната жалба не се оспорва, както това е направено с първата част от първото основание на първоинстанционната жалба, че МТО пораждаат ограничаващи конкуренцията последици. При тези обстоятелства Комисията по същество поддържа, че са недопустими доводите срещу изложения при разглеждане на обективната необходимост от МТО постулат, че забраната за определяне на цените „ex post“ е реалистична „условна хипотеза“.

103 По съществото на спора Комисията изтъква по-специално че в съдебната практика, когато се преценява какво би станало при липсата на съответното споразумение, най-напред се разглежда въпросът дали това споразумение представлява ограничение на конкуренцията. За разлика от това, във връзка с първото основание на главната жалба трябвало да се установи дали споразумение, което при всяко положение представлява такова ограничение, е все пак необходимо, като съпътстващо, за доброто функциониране на споразумение с по-широко действие. В тази връзка Комисията напомня, че жалбоподателите не оспорват подхода, според който критерият за „обективната необходимост“ на МТО предполага да се прецени дали тези такси са пропорционални с оглед на функционирането на системата „MasterCard“, което означава, че трябва да се помисли за други, налагащи по-малко ограничения и обективно приложими разрешения.

104 RBS, HSBC, LBG и MBNA се присъединяват към втората и третата част на първото основание на главната жалба. BRC, EuroCommerce и Обединеното кралство оспорват доводите на жалбоподателите в подкрепа на тези части.

– Съображения на Съда

105 Противно на твърдяното от Комисията, жалбоподателите не просто оспорват направената от Общия съд преценка на фактите, без да се позовават на изопачаване на доказателствата, а повдигат правни въпроси, които като такива могат да бъдат поставени при обжалване.

106 По-нататък следва да се посочи, че не може да се приемат за основателни възраженията, обобщени в точка 102 от настоящото решение, доколкото с тях Комисията само поддържа, че някои от доводите, изложени пред Общия съд, сега се излагат във връзка с друго основание. Що се отнася до съществото на спора, както следва от точки 96 и 97 от настоящото решение, жалбоподателите са недоволни от това, че Общият съд се е основал на хипотезата на забрана за определяне на цените „ex post“ — която според тях нямало да се реализира на практика при липсата на МТО, освен в случай на законодателна намеса, и която при всяко положение не била различна от хипотезата, при която се прилагат МТО — за да заключи в точка 96 от обжалваното съдебно решение, че „наличието на резервни начини за уреждане на задълженията, които са по-малко ограничителни за конкуренцията в сравнение с МТО, е пречка последните да бъдат приети за обективно необходими за функционирането на системата „MasterCard“.

107 В това отношение следва да се напомни, че както следва от точки 89 и 90 от настоящото решение, когато при прилагане на член 81, параграф 1 ЕО се преценява дали определено ограничение на търговската самостоятелност е съпътстващо по отношение на основна операция или дейност, следва да се установи не само дали то е обективно необходимо за осъществяването на основната операция или дейност, но и дали е пропорционално на нейните цели.

108 Следва да се подчертае, че независимо в какъв контекст или с каква цел се прибегва до условна хипотеза, е важно тази хипотеза да е подходяща с оглед на въпроса, която би трябвало да изясни, и постулатът, на който тя се основава, да не е нереалистичен.

- 109 Така, за да обори твърдението, че дадено ограничение е съпътстващо по смисъла на точки 89 и 90 от настоящото решение, Комисията може да се основе на реалистични алтернативи, които ограничават конкуренцията в по-малка степен в сравнение с разглежданото ограничение.
- 110 В това отношение, както следва от точка 97 от настоящото решение, жалбоподателите по същество изтъкват по-специално че Общият съд неправилно не е приел за погрешен подхода на Комисията в спорното решение, а именно че тя не се е опитала да разбере как би функционирала конкуренцията при липса както на МТО, така и на забрана за определяне на цените „ex post“, каквато забрана жалбоподателите не биха избрали да прилагат, освен в случай на законодателна намеса.
- 111 Алтернативите, на които може да се основе Комисията при преценката на обективната необходимост от дадено ограничение, обаче не се изчерпват с положението, което би било налице при липсата на разглежданото ограничение, а може да включват и други условни хипотези, основани по-специално на реалистични положения, които биха възникнали при липсата на посоченото ограничение. Следователно Общият съд правилно е заключил в точка 99 от обжалваното съдебно решение, че предложената от Комисията условна хипотеза е могла да бъде взета предвид при преценката на обективната необходимост от МТО, тъй като е реалистична и позволява системата „MasterCard“ да е икономически жизнеспособна.
- 112 Що се отнася до изложения в точка 96 от настоящото решение довод на жалбоподателите за липса на мотиви, трябва да се установи, че той е неоснователен. Видно от точки 95 и 96 от обжалваното съдебно решение, при самостоятелна преценка на фактите Общият съд установява, че Комисията е имала основание да заключи, че забраната за определяне на цените „ex post“ е по-малко ограничителна за конкуренцията, тъй като не определя минимално ценово равнище за всяка от страните в системата, и с това надлежно мотивира извода, направен в точка 99 от решението. В това отношение следва да се напомни, че задължението за мотивиране не предполага Общият съд да направи изложение, което да следва изчерпателно и едно по едно всички разсъждения на страните по спора (решение Aalborg Portland и др./Комисия, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P и C-219/00 P, EU:C:2004:6, т. 372).
- 113 Накрая следва да се установи, че както отбелязва Комисията, с доводите си, че при разглеждане на обективната необходимост от МТО Общият съд неправилно е заменил преценката на Комисията със своята собствена преценка, жалбоподателите всъщност оспорват извършената от Общия съд преценка на доказателствата. По съображенията, изложени в точки 94—120 от обжалваното съдебно решение, след самостоятелна преценка на фактическите данни по делото — каквато преценка е извън компетентността на Съда при обжалване — Общият съд е установил, че „Комисията е могла валидно да приеме, че МТО не са били обективно необходими за функционирането на системата „MasterCard“. Следователно тези доводи трябва да се отхвърлят като недопустими.
- 114 С оглед на изложеното по-горе втората и третата част от първото основание на главната жалба трябва да се отхвърлят, доколкото с тях се оспорва „условната хипотеза“, използвана от Общия съд при анализа на обективната необходимост от МТО, и преценката на доказателствата, извършена от него при този анализ.

По четвъртата част от първото основание на главната жалба

– Доводи на страните

- 115 Жалбоподателите изтъкват, че Общият съд не е упражнил съдебен контрол в изискваната степен. В това отношение жалбоподателите считат, че дори когато става въпрос за сложни икономически преценки, което понятие според тях трябва да се тълкува стриктно, Общият съд не може да откаже да упражни пълен и задълбочен контрол по отношение на решенията на Комисията, предвид по-специално членове 47 и 48 от Хартата на основните права на Европейския съюз. В случая обаче Общият съд упражнил много ограничен съдебен контрол при анализа на обективната необходимост от МТО. Общият съд свел контрола по отношение на установеното от Комисията до проверка за явна грешка в преценката, въпреки че то не предполагало същински сложни икономически преценки. Дори да се приемело, че критерият за „явната грешка“ е приложим, Общият съд прибегнал до нов критерий, за да провери дали изводът на Комисията е „разумен“. Жалбоподателите изтъкват, че този погрешен критерий за контрол е причина за това Общият съд по-специално разгледа ограничен брой мотиви на спорното решение и да им придаде определено по-голямо значение от това, което им е придала самата Комисия.
- 116 Комисията изтъква, че четвъртата част на първото основание на главната жалба е несъстоятелна, доколкото изложените във връзка с нея доводи са повторение на доводите, изложени в първоинстанционното производство във връзка с липсата на ограничение на конкуренцията, която не е посочена сред основанията на главната жалба.
- 117 По съществото на спора Комисията поддържа, че използването в обжалваното съдебно решение на израза „явна грешка“ не може да бъде повод за каквото и да е оплакване. Голяма част от обжалваното съдебно решение, точки 77—122 от него, била посветена на обективната необходимост от МТО и там били отхвърлени основните доводи на MasterCard.
- 118 RBS, HSBC, LBG и MBNA се присъединяват към четвъртата част от първото основание на главната жалба. BRC, EuroCommerce и Обединеното кралство молят тя да бъде отхвърлена.

– Съображения на Съда

- 119 Следва да се посочи, от една страна, че доколкото с доводите си, изложени във връзка с четвъртата част на първото основание на главната жалба, жалбоподателите твърдят, че при анализа на правните критерии, приложени от Комисията при преценката на обективната необходимост от МТО, Общият съд не е упражнил съдебен контрол в изискваната степен, от точки 89—95 от настоящото решение следва, че Общият съд правилно е потвърдил съображението на Комисията, че обстоятелството, че системата „MasterCard“ би могла да функционира без МТО, позволява да се направи изводът, че те не са обективно необходими. При тези обстоятелства доводите, че Общият съд е упражнил твърде ограничен съдебен контрол, са несъстоятелни и като такива трябва да бъдат отхвърлени.
- 120 От друга страна, доколкото с тази четвърта част жалбоподателите целят да оспорят степента на контрола, упражнен от Общият съд при подлагане на фактите в конкретния случай на посочения тест, трябва да се установи, че изложените в това отношение доводи са по същество идентични с доводите, изтъкнати във връзка с третата част от първото основание на главната жалба и изложени в точка 99 от настоящото решение. Ето защо тези доводи трябва да се отхвърлят като недопустими по съображенията, изложени в точка 113 от настоящото решение.

- 121 Четвъртата част от първото основание на главната жалба трябва да бъде отхвърлена като отчасти несъстоятелна и отчасти недопустима. Следователно първото основание на главната жалба трябва да бъде отхвърлено изцяло.

По единственото основание на насрещната жалба на RBS и по първото основание на насрещната жалба на LBG

Обжалваното съдебно решение

- 122 В точки 123—193 от обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля първото основание на първоинстанционната жалба, а именно грешки в преценката при анализа на последицата от МТО за конкуренцията.

- 123 В точка 132 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че „поради причините, посочени в точки 94—120 [от посоченото решение], обстоятелството, че хипотезата за система „MasterCard“, която функционира без МТО — само въз основа на правило, което забранява определяне на цените „ex post“, — изглежда икономически жизнеспособна, е достатъчно, за да се обоснове вземането ѝ предвид за преценката на въздействието на МТО върху конкуренцията“.

- 124 Точки 142 и 143 от обжалваното съдебно решение гласят следното:

„142[...] жалбоподателите по същество твърдят, че обстоятелството, че МТО оказват въздействие върху размера на MSC, въпреки всичко не се е отразило върху конкуренцията между акцептиращите банки, тъй като МТО се прилагат по един и същ начин спрямо всички акцептиращи банки и действат като общ входен разход. Следователно забраната за определяне на цените „ex post“ ще е равнозначна на това да се наложи МТО с нулев размер, която от гледна точка на конкуренцията би била еквивалентна на настоящата МТО и прозрачна също колкото нея, като единствената разлика е нейният размер.

143 Тези доводи не могат да се приемат. Макар да е установено, че МТО определят минимален размер на MSC, и доколкото Комисията е могла валидно да установи, че система „MasterCard“, която функционира без МТО, запазва икономическата си жизнеспособност, от това задължително следва, че последните въздействат ограничително върху конкуренцията. Всъщност в сравнение с положението на пазар на акцептиране, който функционира без тях, МТО ограничават натиска, който търговците могат да упражняват върху акцептиращите банки при договарянето на MSC, намалявайки възможностите за спадане на цените под определен праг“.

- 125 В точки 150, 157 и 158 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че Комисията правилно е установила, че принудата, която търговците могат да упражняват по отношение на размера на МТО, е недостатъчна, доколкото може ефективно да се упражни само след надхвърляне на максималния праг на толерантност на търговците, когато разходите за транзакцията се окажат по-значителни от отрицателните последици за клиентелата им при отказ да се признае този начин на плащане или при дискриминация по отношение на него.

- 126 Според точки 181 и 182 от обжалваното съдебно решение:

„181 На второ място, що се отнася до възраженията, че не е взет предвид двустранният характер на пазара, следва да се подчертае, че в това отношение жалбоподателите изтъкват икономическите предимства, които произтичали от МТО. Така жалбоподателите по същество подчертават, че МТО позволяват да се оптимизира функционирането на системата „MasterCard“ чрез финансиране на разходите, предназначени да насърчат

приемането от притежателите на карти и използването на последните. От това жалбоподателите правят извод, от една страна, че банките нямат интерес да определят прекалено голям размер на МТО, и от друга страна, че търговците имат полза от МТО. Също така жалбоподателите упрекуват Комисията, че не е отчела последиците от своето решение за притежателите на карти, като се е съсредоточила единствено върху търговците. В това отношение някои встъпили страни добавят, че при система, функционираща без МТО, те биха били принудени да ограничат предимствата, предоставяни на притежателите на карти, и дори да стеснят дейността си.

182 Такива критики са ирелевантни в рамките на правно основание, изведено от нарушението на член 81, параграф 1 ЕО, тъй като предполагат претегляне на ограничаващото конкуренцията въздействие на МТО, валидно установено от Комисията, и на евентуалните икономически предимства, които могат да произтичат от него. Претеглянето на про- и антиконкурентните аспекти на дадено ограничение обаче може да се извърши само в конкретните рамки на член 81, параграф 3 ЕО (вж. в този смисъл Решение по дело *Van den Bergh Foods/Комисия* [T-65/98, EU:T:2003:281], точка 107 и цитираната съдебна практика)“.

Доводи на страните

– По единственото основание на насрещната жалба на RBS

- 127 RBS поддържа, че като се е основал на общи съображения и хипотези, Общият съд е допуснал грешки при прилагане на правото при преценката за наличие на ограничаващи конкуренцията последици.
- 128 Най-напред, при разглеждане на въпроса дали дадено решение има ограничаващи конкуренцията последици Комисията трябвало да провери коя „условна хипотеза“ действително би се осъществила при липсата на МТО. Като не приел, по-специално в точка 132 от обжалваното съдебно решение, че пропускът на Комисията да извърши такава проверка, е неправилен, и като се основал по този начин единствено на икономическата жизнеспособност на забраната за определяне на цените „ex post“, а не на съображения относно това дали приемането на такава забрана изглежда правдоподобно, Общият съд допуснал грешка при прилагане на правото, изразяваща се в смесване на правните предпоставки на обективната необходимост с тези на последиците за конкуренцията.
- 129 По-нататък, RBS счита, че според логиката на обжалваното съдебно решение за МТО се предполага, че имат ограничаващи конкуренцията последици, тъй като определят размера на многостранните такси за обмен за всички акцептиращи банки. Според RBS обаче този „съкратен анализ“ би могъл да бъде достатъчен в случай на нарушение на член 81, параграф 1 ЕО „с оглед на целта“, при което ограничаването на конкуренцията е така очевидно, че не е необходимо да се разглеждат неговите последици, но е напълно неподходящ за анализ на последиците в случай, в който Комисията не е установила наличие на такова нарушение. Нито Комисията, нито Общият съд се основали на специфични конкретни доказателства при анализа на последиците. Така по-специално в точка 143 от обжалваното съдебно решение Общият съд неправилно приложил подход, основан по-скоро на целта, отколкото на резултата.
- 130 Накрая, като препраща към точки 143, 150, 157 и 158 от обжалваното съдебно решение, RBS поддържа, че при всяко положение при анализа на последиците от МТО за конкуренцията Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото и се е основал на хипотеза, която е опровергана в обжалваното съдебно решение, при която търговците могат да упражняват натиск върху акцептиращите банки при договарянето на MSC.

- 131 Жалбоподателите се присъединяват към единственото основание на насрещната жалба на RBS. Що се отнася до доводите, изложени в точка 129 от настоящото решение, те поддържат, че единствената разлика между МТО и „условната хипотеза“, на която се основава обжалваното съдебно решение, е в размера на МТО. Всъщност решението за налагане на забрана за определяне на цените „ex post“ също като решението за МТО би било взето от MasterCard, а тази забрана би се прилагала като резервно правило и би довела до определяне на (нулева) цена, фактурирана между тези банки. Според жалбоподателите определяне на МТО с нулев размер има същия ефект на „определяне на минимален размер“ като МТО, макар и на равнище, което е по-благоприятно за търговците и по-неблагоприятно за притежателите на карти. Следователно, като не обяснил как избраната от Комисията „условна хипотеза“ на забрана за определяне на цените „ex post“ би могла да има по-малко ограничаващи конкуренцията последици в сравнение с МТО, Общият съд не мотивирал констатацията си, че МТО имат ограничаващи конкуренцията последици.
- 132 Комисията счита, че макар в насрещната си жалба да препраща общо към точки 123—182 от обжалваното съдебно решение, RBS не сочи никаква грешка, освен в точка 132 от решението, така че насрещната жалба е допустима само доколкото се отнася до посочената точка 132.
- 133 По съществото на спора Комисията поддържа главно че RBS се основава на погрешен прочит на обжалваното съдебно решение. Комисията счита, че е съвсем очевидно, че в точка 132 и сл. от обжалваното съдебно решение Общият съд е преценил резултата от МТО за конкуренцията с оглед на условията на конкуренция при липсата на тези такси.
- 134 Според Комисията становището, че МТО не ограничават конкуренцията, е само по себе си неприемливо. RBS не отчитало реалния контекст. В тази връзка Комисията твърди, че МТО произтичат от решение на сдружение на предприятие за определяне на цените и че ограничаващите последици от тези такси са очевидни.
- 135 Комисията счита, че Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че забраната за определяне на цените „ex post“ може да бъде основа за реалистични разсъждения, позволяващи да се сравни положението със и без МТО. Според Комисията системата „MasterCard“ е изкуствена конструкция. Не било необходимо при двустранен пазар едната страна на пазара да плаща възнаграждение на другата, а жалбоподателите по свой избор замислили по този начин системата си. Комисията счита, че като се имат предвид точки 107—110 от обжалваното съдебно решение, Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, използвайки забраната за определяне на цените „ex post“ като заместващо по отношение на МТО разрешение.
- 136 Освен това Комисията не е съгласна, че обжалваното съдебно решение се основава на постулата, че високите цени сами по себе си са нарушение на член 81, параграф 1 ЕО. Според Комисията потвърдената с това решение констатация е, че високите цени са последица от ограничително споразумение.
- 137 Комисията оспорва също така твърдението, че Общият съд не основал анализа си на специфични конкретни доказателства, както и твърдението за противоречие на мотивите, изложено в точка 130 от настоящото решение.

– По първото основание на насрещната жалба на LBG

- 138 LBG изтъква, че Общият съд е допуснал грешки при прилагане на правото при анализа на последиците от МТО за конкуренцията в точки 123—193 от обжалваното съдебно решение.

- 139 Най-напред Общият съд не разгледал относимите доводи и представените пред него факти и доказателства и не изложил подходящи мотиви, за да обоснове как МТО засягат конкуренцията на пазара на акцептиране, при положение че се твърди „определяне на цените“ на пазара на издаване. По-специално Общият съд не обяснил как МТО засягат конкуренцията на пазара на акцептиране, на който те били само общ за всички конкуренти входен разход.
- 140 По-нататък LBG счита, че с оглед на доводите на страните, и по-специално на доказателствата от икономическо естество, Общият съд е допуснал грешки при прилагане на правото, като при анализа не е взел предвид различни факти и доказателства. По-специално, при разглеждането на нарушението на член 81, параграф 1 ЕО Общият съд не придал значение на натиска, упражняван от „другите системи за плащане“ върху пазара на издаване, и на двустранния характер на системата, и приел, че те са ирелевантни във връзка с прилагането на член 81, параграф 3 ЕО. LBG счита, че всъщност, за да приеме, че Комисията е доказала надлежно наличие на ограничение на конкуренцията, Общият съд е трябвало да се увери, че Комисията е разгледала твърдяното ограничение на конкуренцията в неговия собствен контекст.
- 141 Накрая LBG счита, че Общият съд не е упражнил нужния съдебен контрол. Така от точка 169 от обжалваното съдебно решение по-специално следвало, че Общият съд всъщност е упражнил твърде ограничен контрол, различен от този, който трябва да упражнява според решения Комисия/Tetra Laval (C-12/03 P, EU:C:2005:87, т. 39) и KME Germany и др./Комисия (C-272/09 P, EU:C:2011:810, т. 94, 102 и 103).
- 142 Жалбоподателите се присъединяват към това основание, като излагат доводи, сходни на изтъкнатите в подкрепа на насрещната жалба на RBS.
- 143 Комисията счита по-специално че макар като встъпили страни в производството пред Общия съд да имат право да развиват нови доводи, BoS и LTSB не могат да изтъкват напълно ново основание за отмяна, свързано с определянето на съответния пазар, тъй като разграничаването на пазарите в спорното решение не е било оспорено с първоинстанционната жалба. В това отношение Комисията твърди, че неправилно в точка 168 от обжалваното съдебно решение се приема, че „[ж]албоподателите, както и някои от встъпилите страни, по същество упрекуват Комисията, че не е взела предвид в съображенията си двустранния характер на пазара и оспорват приетото от нея определение на продуктовия пазар“.
- 144 Що се отнася до това в каква степен Общият съд е упражнил контрол по отношение на доказателствата от икономическо естество, Комисията поддържа, че насрещната жалба на LBG не отговаря на изискванията на член 169, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда. Освен това решение KME Germany и др./Комисия (EU:C:2011:810) не било от голямо значение, когато става въпрос за жалба, с която само се оспорва глоба и в която единствено мимоходом са изложени съображения относно степента на контрола за законосъобразност на решенията.
- 145 Комисията също така счита, че доводът на LBG относно „общия входен разход“ е отхвърлен от Общия съд в точки 142 и 143 от обжалваното съдебно решение, които не са оспорени от LBG в съответствие с изискванията на член 169, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда.
- 146 Накрая Комисията поддържа, че оплакването, възпроизведено в точка 140 от настоящото решение, а именно че в обжалваното съдебно решение не са отчетени ограничаващите последици от другите платежни системи на пазара на издаване и двустранния характер на системата, също не отговаря на предвиденото в посочения член 169, параграф 2 и с него се цели преразглеждане на фактите от Съда.

Съображения на Съда

– По възраженията за недопустимост на Комисията

- ¹⁴⁷ Възражението за недопустимост, изложено в точка 132 от настоящото решение, почива на неточен прочит на насрещната жалба на RBS. Противно на твърдяното от Комисията, RBS не просто препраща общо към направения от Общия съд анализ на ограничаващите последици от МТО, а се позовава на конкретни точки от обжалваното съдебно решение в подкрепа на доводите си, изложени в точки 129 и 130 от настоящото решение. Ето защо възражението за недопустимост, изложено в точка 132 от настоящото решение, следва да се отхвърли.
- ¹⁴⁸ Освен това, доколкото изложеният в точка 128 от настоящото решение доводът на RBS е, че Общият съд не е извършил определен анализ, следва да се напомни, че когато лице, обжалващо решение на Общия съд, поддържа, че този съд не се е произнесъл по дадено основание, не може да се твърди, жалбата му е недопустима, тъй като не е посочило пасаж или част от обжалваното съдебно решение, с оглед на които излага този довод, защото по подразбиране се позовава на липса на произнасяне (вж. решение *Limburgse Vinyl Maatschappij* и др./Комисия, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P—C-252/99 P и C-254/99 P, EU:C:2002:582, т. 423).
- ¹⁴⁹ Що се отнася до доводите, изложени в точка 143 от настоящото решение, достатъчно е да се установи, че тези доводи се основават на погрешен прочит на насрещната жалба на LBG. Както следва от точки 139—142 от настоящото решение, LBG излага единствено доводи за липса на ограничаващи последици от МТО, без да оспорва определянето на съответния пазар като такова. При тези обстоятелства възражението за недопустимост, изложено в посочената точка 143, следва да се отхвърли.
- ¹⁵⁰ Що се отнася до доводите на Комисия, възпроизведени в точки 144—146 от настоящото решение, следва да се напомни, че както следва от точка 23 от това решение, насрещната жалба на LBG е подадена на 31 октомври 2012 г. Член 169, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, на който се позовава Комисията, обаче е влязъл в сила на следващия ден. Тази разпоредба, която изисква с изтъкнатите правни основания и доводи „ясно [да] се указват оспорените части от мотивите на съдебния акт на Общия съд“, въвежда предпоставка за допустимост, поради което не би могла да се приложи с обратна сила.
- ¹⁵¹ От член 256 ДФЕС, член 58, първа алинея от Статута на Съда и член 112, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Съда, който е действал към датата на подаване на насрещната жалба на LBG, обаче следва, че жалбата трябва да посочва точно в коя част се оспорва съдебното решение, както и конкретните правни доводи в подкрепа на искането за отмяна на решението (вж. по-специално решение *Limburgse Vinyl Maatschappij* и др./Комисия, EU:C:2002:582, т. 497 и 618, и EFIM/Комисия, C-56/12 P, EU:C:2013:575, т. 21 и цитираната съдебна практика). Жалба или основание, които са прекалено неясни, за да може съдът да се произнесе по тях, не отговарят на тези изисквания и трябва да се обявят за недопустими (вж. по-специално решение *Thyssen Stahl*/Комисия, C-194/99 P, EU:C:2003:527, т. 101 и 106, *Schindler Holding* и др./Комисия, C-501/11 P, EU:C:2013:522, т. 43—45, и EFIM/Комисия, EU:C:2013:575, т. 21).
- ¹⁵² В случая изрично се посочва, че първото основание на насрещната жалба на LBG се отнася до част от обжалваното съдебно решение, а именно точка 169, където не бил упражнен нужният съдебен контрол, и се излагат ясни доводи в подкрепа на това твърдение. Освен това, доколкото във връзка с това основание LBG твърди, че Общият съд не е отчел двустранния характер на системата, тъй като е счел, че това е без значение при прилагането на член 81, параграф 3 ЕО, става достатъчно ясно, че това твърдение се отнася до точки 181 и 182 от обжалваното съдебно решение, където Общият съд установява, че критиките на жалбоподателите, свързани с двустранния характер на системата, са релевантни само в

конкретните рамки на тази разпоредба. Нещо повече, доколкото във връзка с посоченото основание LBG твърди, че Общият съд не е придал значение на принудата, упражнявана от други платежни системи, като се има предвид съдебната практика, цитирана в точка 148 от настоящото решение, LBG не може да бъде упрекувано, че не е изброило точките от обжалваното съдебно решение, до които се отнася това оплакване. Накрая, противно на твърденията на Комисията, посочени в точка 146 от настоящото решение, като повдигат въпроса за обстоятелствата, които е трябвало да се вземат предвид при анализа на ограничаващите последици от МТО с оглед на прилагането на член 81, параграф 1 ЕО, такива доводи не просто поставят под въпрос преценката на фактите, а са правни въпроси, които са допустими на стадия на обжалването.

- 153 Следователно възраженията за недопустимост, изложени в точки 144—146 от настоящото решение, също следва да бъдат отхвърлени.

– По същество по единственото основание на насрещната жалба на RBS и първото основание на насрещната жалба на LBG

- 154 Както следва от точка 141 от настоящото решение, LBG твърди, че по-специално в точка 169 от обжалваното съдебно решение Общият съд е упражнил неподходящ съдебен контрол.

- 155 Що се отнася до обхвата на съдебния контрол, следва да се напомни, че според съдебната практика на Съюза, когато е сезиран на основание член 263 ДФЕС с жалба за отмяна на решение, прието на основание член 81, параграф 1 ЕО, Общият съд по принцип трябва да упражни пълен контрол относно наличието на условията за прилагане на тази разпоредба, като се основе на фактите и доказателствата, посочени от жалбоподателя в подкрепа на изложените основания (вж. в този смисъл решения Remia и др./Комисия, EU:C:1985:327, т. 34, Chalkor/Комисия, C-386/10 P, EU:C:2011:815, т. 54 и 62, и Otis и др., C-199/11, EU:C:2012:684, т. 59). Общият съд трябва също така служебно да провери дали Комисията е мотивирала решението си (вж. в този смисъл решение Chalkor/Комисия, EU:C:2011:815, т. 61 и цитираната съдебна практика, и Otis и др., EU:C:2012:684, т. 60).

- 156 При упражняване на този контрол Общият съд не може да се основе на свободата на преценка, с която Комисията разполага по силата на ролята ѝ в областта на конкуренцията, определена с Договорите за ЕС и за функционирането на ЕС, и да откаже да упражни задълбочен контрол както от правна, така и от фактическа страна (вж. в този смисъл решения Chalkor/Комисия, EU:C:2011:815, т. 62, и Otis и др., EU:C:2012:684, т. 61).

- 157 В случая следва да се отбележи, че при разглеждане на въпроса за ограничаващите последици от МТО, в точка 169 от обжалваното съдебно решение Общият съд е използвал израза „ограничен контрол“, което би могло да наведе на мисълта, че е упражнил по отношение на спорното решение съдебен контрол, по-ограничен от този, който се изисква от съдебната практика, изложена в точки 155 и 156 от настоящото решение.

- 158 Сам по себе си обаче този израз не сочи непременно, че Общият съд на практика не е упражнил изисквания съдебен контрол. Ето защо в случая следва да се продължи с разглеждането на изложените пред Съда основания (по аналогия вж. по-специално решение КМЕ Germany и др./Комисия, EU:C:2011:810, т. 108 и 109).

- 159 В случая доводът на LBG за неподходящия съдебен контрол се отнася специално само до точка 169 от обжалваното съдебно решение, която е част от анализа на Общия съд на оплакванията срещу определянето на продуктовия пазар от Комисията. В настоящото производство обаче жалбоподателите не оспорват пряко преценката на Общия съд относно определянето на този пазар, а именно пазара на акцептиране.

- 160 При тези обстоятелства доводът на LBG, доколкото се отнася до степента на съдебния контрол, упражнен от Общия съд в рамките на тази част от неговия анализ, е при всяко положение несъстоятелен. В останалата му част доводът на LBG относно съдебния контрол трябва да се отхвърли като недопустим, доколкото останалите части от обжалваното съдебно решение, до които се отнася, не са точно определени.
- 161 Що се отнася до обобщеното в точка 128 от настоящото решение оплакване на RBS, че при разглеждане на въпроса дали дадено решение има ограничаващи конкуренцията последици Комисията трябвало да провери коя „условна хипотеза“ действително би била налице при липсата на МТО, следва да се напомни, че Съдът многократно е приемал, че за да се прецени дали споразумение трябва да се приеме за забранено поради произтичащите от него нарушения на конкуренцията, същата следва да се разгледа в реалния контекст, в който би се проявила при липсата на спорното споразумение (вж. решения LTM, 56/65, EU:C:1966:38, т. 360, Béguelin Import, 22/71, EU:C:1971:113, т. 16 и 17, Lancôme и Cosparfrance Nederland, 99/79, EU:C:1980:193, т. 26, L'Oréal, 31/80, EU:C:1980:289, т. 19, ETA Fabriques d'Ébauches, 31/85, EU:C:1985:494, т. 11, Vagnasco и др., C-215/96 и C-216/96, EU:C:1999:12, т. 33 и цитираната съдебна практика, и General Motors/Комисия, EU:C:2006:229, т. 72). Както Общият съд правилно е приел в точка 128 от обжалваното съдебно решение, същото важи за решение на сдружение на предприятия по смисъла на член 81 ЕО.
- 162 От точка 132 от обжалваното съдебно решение обаче по-специално следва, че за да прецени антиконкурентните последици от МТО, Общият съд се е основал на „хипотезата за система „MasterCard“, която функционира без МТО — само въз основа на правило, което забранява определяне на цените „ex post“, тоест на същата „условна хипотеза“, която е приложил, за да прецени дали МТО могат да се считат за съпътстващо ограничение по смисъла на точки 89 и 90 от настоящото решение по отношение на платежната система „MasterCard“.
- 163 Както обаче следва от точка 108 от настоящото решение, една и съща „условна хипотеза“ не е непременно подходяща за въпроси, които са концептуално различни. Всъщност, когато трябва да се установи дали МТО имат ограничаващи конкуренцията последици, въпросът дали без тези такси отворена платежна система като системата „MasterCard“ би останала жизнеспособна вследствие на забрана за определяне на цените „ex post“, сам по себе си не е определящ.
- 164 За сметка на това за целта следва да се прецени как определянето на МТО влияе върху параметрите на конкуренцията, като по-специално цената, количеството и качество на стоките или услугите. Следователно в съответствие с постоянната съдебна практика, напомнена в точка 161 от настоящото решение, конкуренцията трябва да се разгледа в реалния контекст, в който би се проявила при липсата на такива такси.
- 165 В това отношение Съдът вече е имал повод да подчертае, че преценката на последиците от съгласуване между предприятия с оглед на член 81 ЕО налага да се вземат предвид конкретните рамки на разглежданото съгласуване, и по-специално икономическият и правният контекст на дейността на съответните предприятия, естеството на съответните стоки или услуги, както и реалните условия на функционирането и структурата на разглеждания пазар или разглежданите пазари (вж. в този смисъл по-специално решения Delimitis, C-234/89, EU:C:1991:91, т. 19—22, Oude Luttikhuis и др., EU:C:1995:434, т. 10, Asnef-Equifax и Administración del Estado, EU:C:2006:734, т. 49 и цитираната съдебна практика, и Erste Group Bank и др./Комисия, C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P и C-137/07 P, EU:C:2009:576, т. 54).
- 166 Следователно сценарият, основаващ се на хипотеза, при която липсва разглежданото съгласуване, трябва да е реалистичен. От тази гледна точка е допустимо, ако се налага, да се вземат предвид промените, които вероятно биха настъпили на пазара при липсата на съгласуване.

- 167 В случая обаче при анализа на ограничаващите последици от МТО Общият съд изобщо не е обсъдил дали в хипотеза, при която липсват такива такси, забраната за определяне на цените „ex post“ е вероятна и дори правдоподобна. Той по-специално не е обсъдил, както се изисква от съдебната практика, изложена в точки 155 и 156 от настоящото решение, въпроса дали — като се имат предвид по-специално задълженията за търговците и акцептиращите банки по силата на Honour All Cards Rule, което правило не е предмет на спорното решение — при липса на МТО банките издатели биха могли да бъдат насърчени да се откажат да изискват такси при плащане с банкови карти при транзакции.
- 168 Вярно е, че както следва от точка 111 от настоящото решение, Общият съд не е бил длъжен при разглеждане на съпътстващия характер на МТО по смисъла на точки 89 и 90 от настоящото решение да прецени дали при липса на такива такси е вероятно да се приеме забрана за определяне на цените „ex post“. Въпреки това, като се има предвид съдебната практика, напомнена в точки 161 и 165 от настоящото решение, това не важи при разглеждане на въпроса дали МТО имат ограничаващи конкуренцията последици, който е различен.
- 169 При тези обстоятелства в случая има основание да се поддържа, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като се е основал единствено на критерия за икономическата жизнеспособност, по-специално в точки 132 и 143 от обжалваното съдебно решение, за да обоснове защо при анализа на последиците от МТО за конкуренцията е взел предвид забраната за определяне на цените „ex post“, и така в рамките на този анализ не е обяснил дали е вероятно при липсата на МТО такава забрана да бъде приета по начин, различен от законодателна намеса.
- 170 Трябва обаче да се напомни, че ако в мотивите на решение на Общия съд е допуснато нарушение на правото на Съюза, но неговият диспозитив изглежда обоснован по други правни съображения, такова нарушение не може да доведе до отмяна на решението и следва да се заменят мотивите (вж. в този смисъл решения Lestelle/Комисия, C-30/91 P, EU:C:1992:252, т. 28, и FIAMM и др./Съвет и Комисия, C-120/06 P и C-121/06 P, EU:C:2008:476, т. 187 и цитираната съдебна практика).
- 171 Такъв е настоящият случай. Изложените от жалбоподателите пред Общия съд доводи за обективната необходимост от МТО, които са предадени в неоспорената в настоящото производство точка 94 от обжалваното съдебно решение, по същество се основават на твърдението, че при липсата на МТО акцептиращите банки щели да бъдат оставени на милостта на банките издатели, които щели да могат да определят едностранно размера на таксата за обмен, тъй като търговците и акцептиращите банки са длъжни да приемат транзакцията.
- 172 Както следва от точки 78—121 от настоящото решение, в точки 95 и 96 от обжалваното съдебно решение Общият съд правилно е приел, че Комисията е имала основание да заключи, че „[в]ъзможността определени банки издатели да експлоатират акцептиращи банки, които са обвързани от [Honour All Cards Rule], би могла да се отстрани с правило на мрежата, по-малко ограничително за конкуренцията в сравнение с настоящото разрешение на MasterCard, което изисква прилагането като резервен подход на определен размер такси за обмен. Другото възможно разрешение би могло да бъде правило за забрана за определяне на цените „ex post“ при липсата на двустранно споразумение между банките“.
- 173 Следователно, както произтича от точки 94—96 от обжалваното съдебно решение, единствената представена пред първата инстанция алтернатива, която би позволила на системата „MasterCard“ да функционира без МТО, всъщност е системата да функционира въз основа само на забрана за определяне на цените „ex post“. При тези обстоятелства посочената забрана може да се разглежда като „условна хипотеза“, която е не само икономически жизнеспособна в рамките на системата „MasterCard“, но и правдоподобна и дори вероятна, като се има предвид, че от обжалваното съдебно решение изобщо не личи пред Общия съд да е поддържано, че

MasterCard би предпочело да остави системата си да рухне пред това да възприеме друго разрешение, а именно забрана за определяне на цените „ex post“, и че също така е безспорно, че такова становище не е било поддържано.

- 174 Следователно, макар неправилно да е приел, че икономическата жизнеспособност на забраната за определяне на цените „ex post“ в рамките на системата „MasterCard“ сама по себе си е достатъчна, за да обоснове вземането предвид на тази забрана при анализа на последиците от МТО за конкуренцията, при обстоятелства като тези в разглеждания случай, както следват от обжалваното съдебно решение, Общият съд е могъл да анализира ограничаващите от МТО, като се основе на същата „условна хипотеза“, която е използвал при анализа на обективната необходимост от тези такси, макар и по съображения, различни от тези, които е изложил в точки 132 и 143 от обжалваното съдебно решение. При тези обстоятелства грешката при прилагане на правото, установена в точка 169 от настоящото решение, не се е отразила на анализа на ограничаващите последици, извършен от Общия съд въз основа на разглежданата „условна хипотеза“.
- 175 Тази грешка не се е отразила и на диспозитива на обжалваното съдебно решение, който се оказва обоснован по други правни съображения.
- 176 Що се отнася до обобщения в точка 140 от настоящото решение довод на LBG, че Общият съд не е признал, че принудата, упражнявана от страна на другите системи, има важно значение, е достатъчно да се подчертае, че в точка 137 от обжалваното съдебно решение Общият съд изрично е установил, че Комисия правилно е взела предвид конкуренцията между системите, когато е анализирала последиците от МТО. Ето защо този довод се основава на погрешно тълкуване на обжалваното съдебно решение и трябва да бъде отхвърлен (вж. в този смисъл решение Ојһа/Комисия C-294/95 P, EU:C:1996:434, точки 48 и 49).
- 177 Що се отнася до посочения също в точка 140 от настоящото решение довод на LBG, че Общият съд е приел, че двустранният характер на системата е без значение с оглед на прилагането на член 81, параграф 3 ЕО, следва да се напомни, че както следва от точка 161 от настоящото решение и както впрочем изтъква LBG, Общият съд е бил длъжен да се увери, че Комисията е разгледала твърдяното ограничение на конкуренцията в неговия реален контекст. Всъщност, за да се прецени дали съгласуването между предприятия трябва да се приеме за забранено поради произтичащото от него нарушаване на конкуренцията, според съдебната практика, напомнена в точка 165 от настоящото решение, следва да се вземат предвид всички относими обстоятелства, свързани с икономическия и правния контекст на посоченото съгласуване, като се съобразят по-специално естеството на разглежданите услуги, реалните условия на функционирането на пазарите и тяхната структура, независимо дали тези обстоятелства се отнасят до съответния пазар.
- 178 В случая Общият съд е установил в точка 173 от обжалваното съдебно решение, и това не се оспорва в настоящото производство, че за целите на извършения от нея анализ на последиците от МТО за конкуренцията Комисията е можела да приеме, че съответният пазар е пазарът на акцептиране. Освен това, както следва от точка 176 от обжалваното съдебно решение, при извършената от него самостоятелна преценка на фактите, която не се оспорва в настоящото производство, Общият съд е установил, че съществуват известни форми на взаимодействие между страните „издаване“ и „акцептиране“ като взаимното допълване на услугите по издаване и тези по акцептиране и наличието на косвени мрежови ефекти, доколкото степента на приемане на картите от търговците и броят на действащите карти си влияят взаимно.

- 179 При тези обстоятелства икономическият и правният контекст на разглежданото съгласуване включват, както поддържат жалбоподателите, RBS и LBG, двустранния характер на отворената платежна система на MasterCard, по-специално след като е безспорно, че съществуват форми на взаимодействие между двете страни на посочената система (вж. по аналогия решения Delimitis, EU:C:1991:91, т. 17—23, и Allianz Hungária Biztosító и др., C-32/11, EU:C:2013:160, т. 42).
- 180 В случая обаче, както следва от точки 181 и 182 от обжалваното съдебно решение, по същността си изложените пред Общия съд и неоспорени в настоящото производство доводи не включват изтъкнатия от LBG в настоящото производство довод, че за преценката на ограничение на конкуренцията в неговия контекст е необходимо да се вземе предвид двустранният характер на разглежданата система. Напротив, оплакванията в първоинстанционното производство, свързани с неотчитането на двустранния характер на системата, само изтъкват икономическите предимства, които произтичали от МТО. Както обаче следва от точка 93 от настоящото решение и от самия текст на член 81 ЕО, когато се установи, че дадена мярка може да окаже значително неблагоприятно влияние върху параметрите на конкуренцията, като по-специално цената, количеството и качество на стоките или услугите, и следователно е по принцип забранена от член 81, параграф 1 ЕО, такива предимства могат да бъдат отчитани само във връзка с параграф 3 от този член.
- 181 Като се има това предвид, трябва да се приеме за правилен изводът на Общия съд в точка 182 от обжалваното съдебно решение, че изложените пред него оплаквания, свързани с двустранния характер на системата, са ирелевантни в рамките на основание, изведено от нарушението на член 81, параграф 1 ЕО, доколкото предполагат отчитане на икономически предимства при прилагане на този параграф. Правилен е и изводът на Общия съд, че евентуалните икономически предимства от МТО са от значение само във връзка с член 81, параграф 3 ЕО.
- 182 Ето защо доводът на LBG, свързан с двустранния характер на системата, се основава на неправилно тълкуване на обжалваното съдебно решение и следователно е неоснователен.
- 183 Що се отнася до обобщеното в точка 129 от настоящото решение твърдение на RBS, че Общият съд извършил, по-специално в точка 143 от обжалваното съдебно решение, „съкратен анализ“ на последиците от МТО, видно от точка 134 от настоящото решение, Комисията възразява, че МТО са следствие от решение на сдружение на предприятия за определяне на цените и техните антиконкурентни последици са очевидни.
- 184 В това отношение от практиката на Съда следва, че определени видове съгласуване между предприятия са достатъчно вредни за конкуренцията, за да може да се приеме, че не е необходимо да се преценяват техните последици (вж. в този смисъл по-специално решения LTM, EU:C:1966:38, 359 и 360, Beef Industry Development Society и Barry Brothers, C-209/07, EU:C:2008:643, т. 15, и Allianz Hungária Biztosító и др., EU:C:2013:160, т. 34 и цитираната съдебна практика).
- 185 В основата на тази съдебна практика е обстоятелството, че определени форми на съгласуване между предприятия могат по самото си естество да бъдат разглеждани като вредни за доброто функциониране на нормалната конкуренция (в този смисъл вж. по-специално решение Allianz Hungária Biztosító и др., EU:C:2013:160, т. 35 и цитираната съдебна практика).
- 186 Следва обаче да се напомни, че както следва по-специално от точки 27 и 141 от обжалваното съдебно решение, спорното решение се основава не на съществуването на предвиденото в член 81, параграф 1 ЕО нарушение с оглед на предмета, а на последиците от МТО.

- 187 При тези обстоятелства, противно на това, което наемква Комисията, съдебната практика, цитирана в точка 184 от настоящото решение, не е основание да се прибегне до прости предположения или твърдения, че антиконкурентните последици от МТО били „очевидни“ (в този смисъл вж. по-специално решение *Compagnie royale asturienne des mines и Rheinzink/Комисия*, 29/83 и 30/83, EU:C:1984:130, т. 16 и 20).
- 188 Що се отнася до доводите, споменати в точки 131, 139 и 142 от настоящото решение, които до известна степен се припокриват с довода на RBS, изложен в точка 129 от това решение, следва да се напомни, че задължението за мотивиране на съдебните решения произтича от член 36 от Статута на Съда, приложим за Общия съд съгласно член 53, първа алинея от същия статут, и от член 81 от Процедурния правилник на Общия съд (вж. по-специално решение *Deutsche Telekom/Комисия*, C-280/08 P, EU:C:2010:603, т. 135).
- 189 Според постоянната съдебна практика мотивите на съдебното решение трябва да излагат по ясен и недвусмислен начин съображенията на Общия съд, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетото решение, а на Съда — да упражни своя контрол (вж. по-специално решения *France Télécom/Комисия*, C-202/07 P, EU:C:2009:214, т. 29, и *Ziegler/Комисия*, C-439/11 P, EU:C:2013:513, т. 81). Както обаче вече беше посочено в точка 112 от настоящото решение, задължението за мотивиране не предполага Общият съд да направи изложение, което да следва изчерпателно и едно по едно всички разсъждения на страните по спора. Следователно мотивирането може да бъде имплицитно, при условие че позволява на заинтересованите лица да се запознаят с причините, поради които Общият съд не е уважил доводите им, а на Съда — да разполага с достатъчно данни, за да упражни своя контрол (вж. по-специално решение *Ziegler/Комисия*, EU:C:2013:513, т. 82 и цитираната съдебна практика).
- 190 Въпреки това, макар да е вярно, че както следва от точка 169 от настоящото решение, Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото при тълкуване на член 81, параграф 1 ЕО, в светлината на замяната на мотиви, направена в точки 171—175 от това решение, доводите, че Общият съд е извършил „съкратен анализ“ на последиците от МТО и не е мотивирал достатъчно обжалваното съдебно решение по този въпрос, не могат да се приемат за основателни поради само тази грешка.
- 191 В останалата част, доколкото се твърди, че Общият съд не е анализирал, нито мотивирал в нужната степен антиконкурентните последици от МТО, доводите, споменати в точка 188 от настоящото решение, не могат да бъдат приети.
- 192 Всъщност, като правилно се основава на „условната хипотеза“ за система, функционираща въз основа на забраната за определяне на цените „ex post“, противно на твърденията на RBS, Общият съд не приема, че по самото си естество МТО са вредни за доброто функциониране на нормалната конкуренция, а пристъпва към анализ на антиконкурентните последици от тези такси. Следва да се подчертае, че направеният от Общия съд в това отношение анализ не личи само от точка 143 от обжалваното съдебно решение, както изглежда наемква RBS, а обхваща и целия анализ в точки 123—193 от посоченото решение.
- 193 По-специално, макар в точка 143 от обжалваното съдебно решение ясно да обяснява, че МТО имат ограничаващи последици, тъй като „ограничават натиска, който търговците могат да упражняват върху акцептиращите банки при договарянето на MSC, намалявайки възможностите за спадане на цените под определен праг“, за разлика от „пазар на акцептиране, който функционира без тях“, Общият съд не просто презумира, че МТО определят минимален размер на MSC, а напротив, в точки 157—165 от обжалваното съдебно решение разглежда обстойно дали това е така.

- 194 Следователно доводът на RBS, че анализът на последиците трябва да се приравни на анализа на ограничение „с оглед на целта“, се основава на частичен прочит на обжалваното съдебно решение, доколкото се съсредоточава върху точка 143 от това решение, без да вземе предвид по-пълното разглеждане, в което се вписва тази точка.
- 195 Жалбоподателите нямат също така основание да твърдят, че Общият съд не е обяснил защо възприетата хипотеза има по-малко ограничаващи конкуренцията последици в сравнение с МТО, като се има предвид, че разликата между двата случая е в размера на МТО. Всъщност, както правилно подчертава Комисията, обжалваното съдебно решение не се основава на постулата, че високите такси сами по себе си представляват нарушение на член 81, параграф 1 ЕО. Напротив, както следва от самия текст на посочената точка 143, високите такси са само последица от обстоятелството, че МТО ограничават натиска, който биха могли да упражняват търговците върху акцептиращите банки, вследствие на което намалява конкуренцията между акцептиращите банки по отношение на размера на MSC.
- 196 При тези обстоятелства Съдът може да упражни контрол по отношение на анализа, който е в основата на приетото в точка 143 от обжалваното съдебно решение. Като се имат предвид съображенията в точки 183—195 от настоящото решение, следва да се приеме, че Общият съд е мотивирал надлежно анализа на последиците от МТО за конкуренцията.
- 197 Този извод не се опровергава от твърдението на RBS за противоречие в мотивите, изложено в точка 130 от настоящото решение. Достатъчно е да се посочи, че в разсъжденията на Общия съд няма никакво противоречие, доколкото приема, че търговците могат да упражняват принуда по отношение на размера на МТО, и същевременно определя този натиск като недостатъчен, за да се попречи МТО да доведат до установяване на минимален размер и по този начин до намаляване на конкуренцията между акцептиращите банки. Всъщност в точка 158 от обжалваното съдебно решение Общият съд ясно посочва, че Комисия е можела да квалифицирала тази принуда като недостатъчна, доколкото тя би била налице само след като се надхвърли максималният праг на толерантност на търговците. Става въпрос за самостоятелни преценки, които не си противоречат взаимно, от което следва, че този довод е неоснователен (вж. по аналогия определение Piau/Комисия, C-171/05 P, EU:C:2006:149, т. 85).
- 198 Предвид всичко изложено по-горе следва да се установи, че макар Общият съд да е допуснал грешка при прилагане на правото, както беше посочено в точка 169 от настоящото решение, тази грешка не може да доведе до отмяна на обжалваното съдебно решение, като се има предвид замяната на мотиви, извършена в точки 171—175 от настоящото решение. Останалите доводи, изложени във връзка с единственото основание на насрещната жалба на RBS и първото основание на насрещната жалба на LBG, са отчасти несъстоятелни и отчасти неоснователни.
- 199 При тези обстоятелства насрещната жалба на RBS и първото основание на насрещната жалба на LBG следва да се отхвърлят.

По второто основание на насрещната жалба на LBG

- 200 Второто основание на насрещната жалба на LBG за нарушение на член 81, параграф 3 ЕО по същество се състои от три части. Жалбоподателите се присъединяват към това основание и същевременно представят допълнителни съображения.

Обжалваното съдебно решение

- 201 Според Общия съд второто основание на първоинстанционната жалба по същество се състои от две части. С първата част жалбоподателите твърдят, че Комисията им е наложила твърде голяма доказателствена тежест във връзка с установяване на спазването на условията на член 81,

параграф 3 ЕО. С втората част на основаниято те твърдят, че Комисията е допуснала явна грешка в преценката при анализа на посочените условия. Като счита, че първата част не може да се разгледа абстрактно, Общият съд разглежда заедно двете части на второто основание на първоинстанционната жалба.

- 202 В точка 207 от обжалваното съдебно решение Общият съд установява, че „тъй като МТО не представляват съпътстващи ограничения по отношение на системата „MasterCard“, Комисията основателно е проверила дали са били налице значителни обективни предимства, произтичащи специално от МТО. Следователно признанието на Комисията в съображение 679 от [спорното] решение, че системите за платежни карти, като системата „MasterCard“, представляват технически и икономически прогрес, е без значение за отговора на въпроса дали МТО изпълняват първото условие, съдържащо се в член 81, параграф 3 ЕО“.
- 203 В точки 208—216 от обжалваното съдебно решение Общият съд разглежда доводите на жалбоподателите относно ролята на МТО при създаване на равновесие между страните „издаване“ и „акцептиране“ на системата „MasterCard“. В точка 217 от това решение Общият съд заключава, че „[с] оглед на гореизложеното трябва да се констатира, че Комисията не е допуснала явна грешка в преценката, като е отхвърлила доводите, представени от жалбоподателите с цел да обосноват, че обективните предимства, които могат да произтичат от системата „MasterCard“, се дължат на ролята на МТО [в] тази система“.
- 204 В точка 220 от посоченото решение Общият съд добавя, че дори да се приеме за възможен изводът, че МТО допринасят за увеличаването на продуктивността на системата „MasterCard“, това не е достатъчно, за да се докаже, че те изпълняват първото условие, съдържащо се в член 81, параграф 3 ЕО. В това отношение в точка 221 от решението Общият съд отбелязва, че такова увеличаване ще ползва най-вече платежната организация MasterCard и участващите в нея банки и че не всяко предимство, което партньорите извличат от споразумението във връзка с дейността им по производство или разпространение, може да счита за подобряване по смисъла на първото условие на член 81, параграф 3 ЕО.
- 205 В точки 222—225 от обжалваното съдебно решение Общият съд разглежда дали по отношение на търговците са налице значителни обективни предимства, произтичащи от МТО, и заключава в точка 226 от посоченото решение, че „при липсата на доказателства за съществуването на достатъчно тясна връзка между МТО и обективните предимства, от които се ползват търговците, обстоятелството, че МТО могат да допринасят за увеличаването на продуктивността на системата „MasterCard“, само по себе си не може да докаже, че е изпълнено първото условие на член 81, параграф 3 ЕО“.
- 206 В точки 227—229 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че тъй като не са представени доказателства за значителни обективни предимства, произтичащи от МТО за търговците, които са една от двете групи потребители, засегнати от платежните карти, оплакването на жалбоподателите, че предимствата от МТО за притежателите на карти не са отчетени в достатъчна степен, е несъстоятелно.
- 207 Във връзка с доводите на жалбоподателите, че Комисията действа като „ценови регулатор“ по отношение на МТО, в точки 230—232 от решението Общият съд установява, че Комисията е разгледала и правилно приела за неоснователни доводите, изтъкнати от жалбоподателите в хода на административното производство, и че дори да се приеме за установена, липсата на данни, които да отговарят на изискваната от Комисията степен на доказване на икономическите аспекти, не предполага намаляване или дори разместване на тежестта на доказване.

208 Накрая, в точки 236 и 237 от обжалваното съдебно решение Общият съд приключва анализа на второто основание на първоинстанционната жалба за нарушение на член 81, параграф 3 ЕО, като посочва следното:

„236С оглед на гореизложеното трябва да се приеме, че жалбоподателите не са доказали незаконосъобразността на обосновката на Комисията относно първото условие на член 81, параграф 3 ЕО. Тъй като за прилагането на този член е необходимо да са налице всички установени от него условия, втората част на правното основание следва да се отхвърли, при това без да е необходимо да се разглеждат възраженията на жалбоподателите относно другите аспекти на анализа на Комисията съгласно този член.

237 Като следствие от това първата част от правното основание, изведено от наложената на жалбоподателите твърде голяма тежест на доказване, също трябва да се отхвърли. Всъщност от гореизложените съображения е видно, че Комисията е разгледала представените от жалбоподателите доводи и доказателства и с оглед на обстоятелствата по настоящия случай е могла валидно да приеме, че посочените доказателства и доводи не позволяват да се установи, че са били изпълнени условията за прилагане на член 81, параграф 3 ЕО. Доколкото Комисията е могла валидно да приеме, че жалбоподателите не са представили доказателството за освобождаването, на което се позовават, следва да се отхвърли и твърдението, изведено от нарушение на принципа *in dubio pro reo*“.

По първата част на второто основание на насрещната жалба на LBG

– Доводи на страните

209 LBG изтъква, че Общият съд не е приложил правилния критерий във връзка с доказателствената тежест, а именно претегляне на вероятностите. Като препраща към писменото си становище във връзка с член 81, параграф 3 ЕО пред Общия съд, LBG поддържа, че този съд трябвало да разгледа в нейната цялост системата „MasterCard“, която носи значителни предимства за притежателите на карти и за търговците. Общият съд не трябвало да изисква от MasterCard да обоснове точния размер на МТО, а просто да иска да се обоснове методологията, която MasterCard следва при определяне на МТО.

210 Комисията счита, че трите главни твърдения на LBG във връзка с второто основание на насрещната му жалба са недопустими, доколкото почиват на неясни общи твърдения, които не позволяват да се установи кои са оспорените части на обжалваното съдебно решение, нито какво е изтъкнатото от жалбоподателите правно основание, както изисква член 169, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда. LBG не посочвало ясно, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, а само възпроизвеждало вече изложени в първоинстанционното производство доводи.

211 Комисията поддържа по-специално че в подкрепа на първата част на второто основание на насрещната си жалба LBG не посочва нито една точка от обжалваното съдебно решение и не коментира съдебната практика, на която се е позовал Общият съд във връзка с подходящата степен на доказване.

212 По съществото на спора Комисията изтъква, че що се отнася до свързаната с доказателствената тежест първа част от второто основание на първоинстанционната жалба, в точки 196 и 206 от обжалваното съдебно решение Общият съд правилно се е основал на постоянна съдебна практика, според която, за да се ползва от възможността по член 81, параграф 3 ЕО, предприятието трябва да представи убедителни доводи и доказателства, които Комисията трябва да разгледа. За сметка на това предложението от LBG критерий за претегляне на вероятностите не се подкрепял от никаква съдебна практика.

213 Освен това Комисията счита, че доколкото LBG изглежда оспорва изискването за причинно-следствена връзка между реалното ограничение и повишаването на ефективността, този довод е несъстоятелен, тъй като LBG не оспорва съответната точка от обжалваното съдебно решение, а именно точка 207 от него. При всяко положение такова изискване било съобразено със съдебната практика и следователно доводите на LBG, че от една страна, системата „MasterCard“ предоставяла значителни предимства на потребителите и на търговците, и от друга страна, Общият съд приложил твърде строг критерий с оглед на член 81, параграф 3 ЕО, не могат да бъдат уважени.

214 Накрая Комисията поддържа, че въпросът не е да се обоснове точният размер на МТО, а по-скоро дали МТО водят обективно до повишаване на ефективността.

– Съображения на Съда

215 Както следва от точки 150 и 151 от настоящото решение, въпреки че член 169, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, на който се позовава Комисията, не би могъл да се приложи с обратна сила по отношение на насрещната жалба на LBG, от разпоредбите, действали към момента на подаване на насрещната жалба, и по-специално от член 256 ДФЕС, член 58, първа алинея от Статута на Съда и член 112, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Съда следва, че жалбата трябва да посочва точно в коя част се оспорва съдебното решение, както и конкретните правни доводи в подкрепа на искането за отмяна на решението.

216 Не отговаря на това изискване жалба, която само повтаря или възпроизвежда буквално вече изложени пред Общия съд основания и доводи, в това число и основаните фактически обстоятелства, които тази юрисдикция изрично е приела за недоказани. Всъщност, доколкото не съдържа конкретни доводи срещу обжалваното съдебно решение, такава жалба представлява молба за просто преразглеждане на подадената пред Общия съд жалба, което съгласно член 58 от Статута на Съда е извън неговата компетентност (вж. решение Deere/Комисия, C-7/95 P, EU:C:1998:256, т. 20 и цитираната съдебна практика).

217 Трябва да се установи, че макар да твърди, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като не е възприел претеглянето на вероятностите като критерий за определяне на доказателствената тежест във връзка с прилагането на член 81, параграф 3 ЕО, трябва да се установи, че в това отношение насрещната жалба не сочи и не позволява да се установят с точност оспорените точки или оспорената част на обжалваното съдебно решение.

218 Следва също така да се посочи, че като препраща към доводите, които е изложило в изявлението си при встъпване в първоинстанционното производство, LBG възпроизвежда вече посочени пред Общия съд доводи и всъщност цели да получи преразглеждането им, без дори да се опитва да изложи правни доводи, които конкретно да доказват, че с подхода си Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото (вж. в този смисъл решение Deere/Комисия, EU:C:1998:256, т. 41).

219 Следователно направеното от Комисията възражение за недопустимост е основателно и второто основание на насрещната жалба на LBG е недопустимо.

По втората част на второто основание на насрещната жалба на LBG

– Доводи на страните

- 220 С втората част от второто основание на насрещната си жалба LBG, подкрепяно от жалбоподателите, твърди, че в точка 233 от обжалваното съдебно решение Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като се е съсредоточил само върху предимствата за търговците, въпреки че в точка 228 от това решение е признал, че предимствата могат да бъдат взети предвид за всеки пазар и за всяка услуга, за който/която е от полза съществуването на разглежданото споразумение, а в точка 176 от това решение — че има връзка между притежателите на карти и търговците. Така Общият съд неправилно пренебрегнал важните предимства, произтичащи от системата „MasterCard“ и от МТО за притежателите на карти, от една страна, и двустранния характер и оптимизирането на системата, за чието постигане допринасят МТО, от друга страна.
- 221 Жалбоподателите се присъединяват към съображенията на LBG и добавят, че мотивите на обжалваното съдебно решение се въртят в порочен кръг и са противоречиви и недостатъчни, доколкото приемат за правилно неотчитането в спорното решение на предимствата от МТО за притежателите на карти. По-специално, в точки 107, 110 и 118 от обжалваното съдебно решение Общият съд признавал, че притежателите на карти биха понесли най-високи разходи в хипотезата на премахване или намаляване на МТО, в точки 178 и 233 от посоченото решение, че е обосновано да има насрещна парична престация от страна на търговците за предоставяните от банките услуги по издаване, и в точки 182 и 228 от същото решение, че функцията на МТО, водеща до намаляване на разходите на притежателите на карти, би трябвало да се вземе предвид с оглед на прилагането на член 81, параграф 3 ЕО. При това положение не можело да се разбере как Общият съд е могъл след това да заключи, че „възражението на жалбоподателите относно недостатъчно отчитане на предимствата от МТО за притежателите на карти при всички случаи е неотнормимо“.
- 222 Жалбоподателите поддържат също така, че в точка 233 от обжалваното съдебно решение Общият съд е влязъл в противоречие със самия себе си, като е признал, че е обосновано да има насрещна парична престация за услугите по издаване, предоставяни от банките на търговците, макар да е невъзможно да се установи с точност в какъв размер, и същевременно е приел, че MasterCard не е „посоч[ила] услугите, предоставяни от банките, издаващи дебитни карти, карти с отложено плащане или кредитни карти, които могат да представляват обективни предимства за търговците“.
- 223 Жалбоподателите добавят, че дори да се предположи, че не са успели да представят достатъчно доказателства, че търговците се ползват от осезаеми обективни предимства, предоставени от МТО, Общият съд не обяснил защо, в светлината на съдебната практика, цитирана в точка 228 от обжалваното съдебно решение, първите две условия, предвидени в член 81, параграф 3 ЕО, не биха могли да се приемат за изпълнени, като се изходи единствено от предимствата от МТО за притежателите на карти, нито защо всички категории потребители трябва да получат един и същи дял от ползите.
- 224 Освен по-общите основания за недопустимост, изложени в точка 210 от настоящото решение, Комисията изтъква, че втората част от второто основание на насрещната жалба на LBG не е достатъчно обоснована. LBG оспорвало определени фактически констатации относно липсата на повишаване на ефективността или справедливия дял от ползите за ползвателите, но не твърдяло изопачаване на фактите.

225 По съществото на спора Комисията счита, че повишаването на ефективността на няколко пазара не гарантира, че на потребителите ще бъде предоставен справедлив дял от получените ползи в съответствие с второто условие, предвидено в член 81, параграф 3 ЕО. Непредоставянето на справедлив дял от ползите било фактическа констатация, която не подлежи на обжалване. При всяко положение LBG не обяснявало защо установеното от Общия съд по отношение на предоставянето на справедлив дял от ползите на потребителите е неправилно от правна страна. Обстоятелството, че в двустранната система пазарите зависят един от друг, не отслабвало общото правило, че на увредените от разглежданото ограничение потребители трябва да се предостави поне справедлив дял от ползите от повишената ефективност.

226 Освен това Комисията счита, че Общият съд не е пренебрегнал предимствата за притежателите на карти, максимизирането на продуктивността на системата и двустранният ѝ характер, а просто е отхвърлил свързаните с тях доводи в точки 208—229 от обжалваното съдебно решение. Фактическите констатации в тази връзка не подлежали на обжалване и при всяко положение не разкривали каквато и да било грешка при прилагане на правото.

– Съображения на Съда

227 Направеното от Комисията възражение за недопустимост, според което втората част на второто основание на насрещната жалба на LBG не била достатъчно обоснована, не може да бъде уважено. Всъщност е достатъчно да се отбележи, че LBG е посочило конкретната точка от обжалваното съдебно решение, в която е допусната твърдяната грешка при прилагане на правото, а именно точка 233, и се е обосновоало, като е посочило други конкретни точки от посоченото съдебно решение, както и правни доводи. Следователно изложеното от LBG в това отношение отговаря на изискванията на разпоредбите и съдебната практика, цитирани в точки 215 и 216 от настоящото решение.

228 Следва също така да се посочи, че противно на поддържаното от Комисията, с втората част от второто основание на жалбата си LBG не само оспорва извършената от първата инстанция преценка на фактите, а по същество поставя въпроса за кои пазари може да се приеме, че пораждат обективни предимства, които да се вземат предвид за целите на анализа на първото условие, предвидено в член 81, параграф 3 ЕО. Този въпрос е правен и е допустим на стадия на обжалването.

229 По съществото на спора следва да се напомни, че LBG, подкрепяно от жалбоподателите, твърди основно че Общият съд се е съсредоточил само върху предимствата, които МТО предоставят на търговците, и по този начин е пренебрегнал предимствата, които системата „MasterCard“ и МТО предоставят на притежателите на карти, както и двустранния характер на системата и оптимизирането ѝ, за чието постигане допринасят МТО.

230 Доводът, че Общият съд неправилно пренебрегнал предимствата, произтичащи от системата „MasterCard“ за притежателите на карти, следва веднага да се отхвърли. В това отношение трябва да се напомни, че което и да е решение на сдружение на предприятия, което се е оказало противоречащо на разпоредбите на член 81, параграф 1 ЕО, може да бъде освободено по параграф 3 от този член само ако отговаря на посочените в него условия, включително на условието да допринася за подобряване на производството или разпространението на стоки или за развитието на техническия или икономическия прогрес (вж. в този смисъл решение Remia и др./Комисия, EU:C:1985:327, т. 38). Освен това, както следва от точки 89 и 90 от настоящото решение, ако решението на сдружение на предприятия не може да бъде отделено от основната операция или дейност, без да се застрашат нейното съществуване и цели, съвместимостта му с член 81 ЕО следва да се прецени заедно с тази на основната операция или дейност, по отношение на която е съпътстващо.

- 231 За сметка на това, ако се установи, че такова решение не е обективно необходимо за осъществяването на определена операция или дейност, могат да се вземат предвид единствено обективните предимства, които произтичат конкретно от него, с оглед на прилагането на член 81, параграф 3 ЕО (вж. по аналогия решение *Remia* и др./Комисия, EU:C:1985:327, т. 47).
- 232 В случая, както следва от точки 78—121 от настоящото решение Общият съд е могъл да приеме в точка 120 от обжалваното съдебно решение, без това да е грешка при прилагане на правото, че МТО не са обективно необходими за функционирането на системата „MasterCard“. В светлината на този извод, в точка 207 от посоченото решение Общият съд също така правилно е заключил, че във връзка с анализа на първото условие, предвидено в член 81, параграф 3 ЕО, се налага да се преценят значителните обективни предимства, произтичащи специално от МТО, а не от системата „MasterCard“ като цяло. Следователно доводът, че Общият съд неправилно пренебрегнал предимствата от системата „MasterCard“ за притежателите на карти, не може да бъде уважен.
- 233 Що се отнася до довода, че Общият съд пренебрегнал оптимизирането на системата „MasterCard“, за чието постигане допринасят МТО, следва да се напомни, че в точки 208—219 от обжалваното съдебно решение Общият съд е разгледал доводите на жалбоподателите, основани на ролята на МТО при създаване на равновесие между страните „издаване“ и „акцептиране“ на тази система, и е заключил, че трябва да се отхвърли доводът, че МТО допринасят за увеличаването на продуктивността на тези система. Следователно в това отношение доводът на LBG се основава на неправилен прочит на обжалваното съдебно решение и поради това е неоснователен.
- 234 Що се отнася до доводите, че Общият съд неправилно пренебрегнал двустранния характер на системата и предимствата от МТО за притежателите на карти, най-напред според постоянната съдебна практика не всяко предимство, което партньорите извличат от споразумението във връзка с дейността им по производство или разпространение, може да се счита за подобряване по смисъла на първото условие на член 81, параграф 3 ЕО. Това подобряване трябва да се изразява по-специално в значителни обективни предимства, които могат да компенсират отрицателните последици от споразумението за конкуренцията (вж. решение *Consten и Grundig*/Комисия, 56/64 и 58/64, EU:C:1966:41, т. 502).
- 235 По-нататък следва да се напомни, че за да се определи дали дадено споразумение допринася за подобряване на производството или разпространението на стоки или за развитието на техническия или икономическия прогрес и дали води до значителни обективни ползи, то трябва да се прецени с оглед на фактическите доводи и доказателствата, представени от предприятията (вж. в този смисъл, във връзка с искане за освобождаване по член 81, параграф 3 ЕО, решение *GlaxoSmithKline Services* и др./Комисия и др., C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P и C-519/06 P, EU:C:2009:610, т. 102).
- 236 При такава преценка може да се окаже необходимо да се вземат предвид характеристиките и евентуалните особености на засегнатия от споразумението сектор, ако тези характеристики и особености са от решаващо значение за резултата от преценката (вж. решение *GlaxoSmithKline Services* и др./Комисия и др., EU:C:2009:610, т. 103). Освен това благоприятното въздействие върху всички потребители на съответните пазари е това, което трябва да се вземе предвид с оглед на член 81, параграф 3 ЕО (вж. в този смисъл решение *Asnef-Equifax и Administración del Estado*, EU:C:2006:734, т. 70).
- 237 Следователно, когато е налице двустранна система като системата „MasterCard“, за да се прецени дали мярка — която по принцип нарушава забраната, предвидена в член 81, параграф 1 ЕО, тъй като поражда ограничаващи последици по отношение на една от двете групи потребители, свързани с тази система — може да отговаря на първото условие, предвидено в член 81, параграф 3 ЕО, следва да се вземат предвид системата, в която се вписва мярката,

включително, ако се налага, всички обективни предимства, които произтичат от тази мярка, не само на пазара, по отношение на който е установено наличието на ограничение, но и на пазара, включващ другата група потребители, свързани с посочената система, в частност когато, както в настоящия случай, е безспорно, че съществува взаимодействие между двете страни на разглежданата система. За целта трябва да се прецени, ако е нужно, дали такива предимства могат да компенсират отрицателните последици от тази мярка за конкуренцията.

- 238 В случая обаче доводът на LBG, че Общият съд неправилно пренебрегнал двустранния характер на системата, не може да бъде уважен. Както беше посочено в точка 233 от настоящото решение, в точки 208—219 от обжалваното съдебно решение Общият съд е разгледал доводите на жалбоподателите относно ролята на МТО при създаване на равновесие между страните „издаване“ и „акцептиране“ на системата „MasterCard“ и в тази връзка изрично е признал в точка 210 от посоченото решение, че между тези две страни съществува взаимодействие. Обстоятелството, че Общият съд е заключил, че трябва да се отхвърли доводът, че МТО допринасят за увеличаването на продуктивността на тези система, не променя това, че при анализа си е отчел двустранния характер на разглежданата система.
- 239 Също така Общият съд е взел предвид двустранния характер на системата и при разглеждане на евентуалните предимства от МТО за търговците, по-специално в точки 222 и 223 от обжалваното съдебно решение, където е признал, че увеличаването на броя на действащите карти може да увеличи ползата от системата „MasterCard“ за търговците, въпреки че, като е преценил самостоятелно фактите, е заключил, че рискът от отрицателни последици за търговците се оказва толкова по-значим, колкото е по-голям броят на действащите карти.
- 240 По-специално, що се отнася до довода на LBG, че Общият съд не взел предвид предимствата от МТО за притежателите на карти, налага се да се установи, че в светлината на изложеното в точки 234—236 от настоящото решение Общият съд по принцип е бил длъжен при преценката на първото условие, предвидено в член 81, параграф 3 ЕО, да вземе предвид всички обективни предимства, които произтичат от МТО не само на съответния пазар, а именно този на акцептирането, но и на отделния свързан пазар на издаването.
- 241 Следователно, ако Общият съд беше установил, че са налице значителни обективни предимства от МТО за търговците, дори тези предимства сами по себе си да не са достатъчни, за да компенсират ограничаващите последици, установени съгласно член 81, параграф 1 ЕО, съвкупността от предимствата на двата пазара на ползватели в системата „MasterCard“, тоест включително на пазара на притежателите на карти, можеше евентуално да обоснове МТО, ако взети заедно, тези предимства можеха да компенсират ограничаващите последици от тези такси.
- 242 Както обаче беше напомнено в точка 234 от настоящото решение, при преценката на първото условие, предвидено в член 81, параграф 3 ЕО, се поставя въпросът дали произтичащите от разглежданата мярка предимства могат да компенсират отрицателните ѝ последици. Така при положение че, както в случая, се установят ограничаващи последици на само един пазар от двустранна система, предимствата, произтичащи от ограничителната мярка на отделен свързан пазар, който също е асоцииран към посочената система, сами по себе си не биха могли да компенсират неблагоприятните последици от тази мярка, ако липсват каквито и да било доказателства за съществуването на дължащи се на посочената мярка значителни обективни предимства на съответния пазар, по-специално когато, както следва от точки 21 и 168—180 от обжалваното съдебно решение, потребителите на посочените пазари по същество не са едни и същи.
- 243 Възможно в случая в точка 226 от обжалваното съдебно решение Общият съд е приел — като в това отношение не се твърди каквото и да е изопачаване — че липсват доказателства за наличие на произтичащи от МТО обективни предимства, които да ползват търговците. При тези

обстоятелства не се е налагало да се разглеждат предимствата от МТО за притежателите на карти, тъй като сами по себе си тези предимства не биха могли да компенсират неблагоприятните последици от тези такси. Следователно Общият съд правилно е установил в точка 229 от обжалваното съдебно решение, че „възражението на жалбоподателите относно недостатъчно отчитане на предимствата от МТО за притежателите на карти при всички случаи е неотносимо“.

- 244 Що се отнася до изложените в точка 221 от настоящото решение доводи на жалбоподателите, че по този въпрос мотивите на обжалваното съдебно решение се въртят в порочен кръг и са противоречиви и недостатъчни, тези доводи не могат да бъдат уважени.
- 245 Всъщност, дори Общият съд да беше признал при анализа на обективната необходимост от МТО, че съществуват предимства за притежателите на карти, които по принцип биха могли да бъдат взети предвид с оглед на член 81, параграф 3 ЕО, както следва от точки 240—243 от настоящото решение, в случая не се е налагало разглеждането на такива предимства. Следователно съображенията на Общия съд по този въпрос, по-специално в точка 229 от обжалваното съдебно решение, не са противоречиви.
- 246 Що се отнася до посочения в точка 222 от настоящото решение довод, че в точка 233 от обжалваното съдебно решение Общият съд влязъл в противоречие със самия себе си, следва да се отбележи, че този довод се основава на избирателно цитиране и на лош прочит на това решение. Всъщност с израза „парична насрещна престация“, Общият съд е обозначил не, както поддържат жалбоподателите, обективните предимства за търговците, а MSC. Следователно Общият съд не е признал, че изглежда обосновано търговците да дължат на банките издатели парична насрещна престация за направените от банките разходи във връзка с услугите, които те предоставят на търговците, а само е установил, че жалбоподателите е трябвало да посочат за кои предимства би могло да се приеме, че обосновават MSC.
- 247 Що се отнася до довода на жалбоподателите, че Общият съд не обяснил защо първите две условия, предвидени в член 81, параграф 3 ЕО, не биха могли да се приемат за изпълнени, като се изходи единствено от предимствата от МТО за притежателите на карти, е достатъчно да се препрати към точки 240—245 от настоящото решение.
- 248 Накрая, доколкото жалбоподателите твърдят, че Общият съд не обяснил защо всички категории потребители трябва да получат един и същи дял от ползите, произтичащи от МТО, е достатъчно да се посочи, че това твърдение се основава на неправилен прочит на обжалваното съдебно решение. Всъщност Общият съд никъде не е установил, че всички групи потребители трябва да получат еднакви дялове от ползите, а само е посочил, че след като са една от двете групи потребители, засегнати от платежните карти, търговците също трябва да се ползват от значителни обективни предимства, произтичащи от МТО. Следователно със съюза „и“, използван в точка 228 от решението, Общият съд правилно е посочил, че търговците трябва да се ползват от МТО „също като“ притежателите на карти, а не „в същата степен като“ тях.
- 249 Ето защо трябва да се заключи, че доводите на жалбоподателите, че Общият съд не е мотивирал надлежно решението си да не вземе предвид предимствата от МТО за притежателите на карти, са неоснователни.
- 250 С оглед на гореизложеното втората част от второто основание на насрещната жалба на LBG трябва да се отхвърли.

По третата част на второто основание на насрещната жалба на LBG

– Доводи на страните

- 251 С третата част от второто основание на насрещната си жалба LBG твърди, че от посоченото от Общият съд в точка 233 от обжалваното съдебно решение се подразбирало, че единствените обстоятелства, които трябва да се вземат предвид при проверката дали определеният размер на МТО е подходящ, са компенсирането от търговците на направените от банките издатели разходи за услугите, които тези банки са им предоставили, и останалите доходи на банките издатели. LBG е недоволен от стеснителния подход, възприет в случая от Комисията, който тази институция изглежда била възприела и по дело Visa CMI (дело COMP/39.398 — Visa MIF, C(2010) 8760). Като препраща към писменото си становище във връзка с член 81, параграф 3 ЕО, представено пред Общия съд, LBG поддържа, че Комисията е трябвало да следва подхода, който е възприела в други съпоставими области, където е приела много по-широка обосновка с оглед на прилагането на член 81, параграф 3 ЕО.
- 252 LBG поддържа, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е одобрил прекалено строг критерий за прилагането на член 81, параграф 3 ЕО, който не отчита значителните предимства от системата „MasterCard“ и от МТО за притежателите на карти и за търговците. Освен това използваната от Общия съд методология била неприложима на практика, тъй като изисквала да се представят конкретни доказателства за обосноваване на специфичните размери на МТО, а такива доказателства не можело да бъдат представени. Нито Комисията, нито Общият съд обяснили каква точно методология би трябвало да следва MasterCard, за да определи размер на МТО, който може да бъде обоснован. Тази несигурност тревожела силно участниците на пазара и можела да навреди на потребителите, като блокира иновациите на пазара.
- 253 Извън по-общите възражения за недопустимост, изложени в точка 210 от настоящото решение, Комисията твърди, че доводите за липса на насоки от страна на Общия съд, изложени в подкрепа на третата част на второто основание на насрещната жалба на LBG, са несъстоятелни.
- 254 По съществото на спора Комисията счита, че доводът на LBG за липса на насоки за определяне на размер на МТО, който може да бъде обоснован, предполага разместване на доказателствената тежест и не сочи за никаква грешка при прилагане на правото. LBG си противоречало, като препращало към точка 233 от обжалваното съдебно решение, отнасяща се до доказателствата, които жалбоподателите са могли да представят, за да изпълнят първото условие, предвидено в член 81, параграф 3 ЕО. Накрая, позоваването на дело Visa CMI, посочено в точка 251 от настоящото решение, не представлявало интерес за настоящото производство.

– Съображения на Съда

- 255 Що се отнася, най-напред, до довода на LBG, че в случая Комисията възприела твърде стеснителен подход, подобен на възприетия от нея по дело Visa CMI, посочено в точка 251 от настоящото решение, е достатъчно да се установи, че този довод изобщо не сочи в коя част се оспорва обжалваното съдебно решение и следователно е недопустим.
- 256 Що се отнася, по-нататък, до довода на LBG, че Общият съд допуснал грешка при прилагане на правото, като одобрил прекалено строг критерий, който не отчитал значителните предимства от системата „MasterCard“ и от МТО за притежателите на карти и за търговците, този довод е по същество идентичен с доводите, които вече бяха обсъдени при разглеждане на втората част от второто основание на насрещната жалба на LBG. Ето защо посоченият довод трябва да бъде отхвърлен по същите съображения като изложените в точки 227—250 от настоящото решение.

- 257 Що се отнася, накрая, до доводите, че използваната от Общия съд методология била неприложима на практика, тъй като изисквала да се представят конкретни доказателства за обосноваване на специфичните размери на МТО, каквито изобщо не можело да бъдат представени, и че нито Комисията, нито Общият съд обяснили каква точно методология би трябвало да следва MasterCard, за да определи размер на МТО, който може да бъде обоснован, трябва да се установи, че тези доводи не сочат за допусната от Общия съд грешка при прилагане на правото. Ето защо те са недопустими.
- 258 Следователно третата част от второто основание на насрещната жалба на LBG трябва да бъде отхвърлена. При това положение второто основание на насрещната жалба на LBG трябва да бъде изцяло отхвърлено.
- 259 От всички гореизложени съображения следва, че главната жалба и двете насрещни жалби на RBS и LBG трябва да бъдат отхвърлени.

По съдебните разноски

- 260 Според член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски.
- 261 Съгласно член 138, параграф 1 от този правилник, приложим съответно към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.
- 262 След като жалбоподателите са загубили делото и Комисията е направила искане за осъждането им, те трябва да бъдат осъдени да понесат, освен направените от тях съдебни разноски, и съдебните разноски на Комисията във връзка с главната жалба.
- 263 Що се отнася до насрещните жалби, след като RBS и LBG са загубили делото и Комисията е направила искане за осъждането им, те трябва да бъдат осъдени да понесат, освен направените от тях съдебни разноски, и съдебните разноски на Комисията във връзка със съответните им насрещни жалби.
- 264 Освен това от член 140, параграф 3 във връзка с член 184, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда в случая жалбоподателите следва да бъдат осъдени да понесат съдебните разноски, направени от тях във връзка с двете насрещни жалби, а RBS и LBG следва да бъдат осъдени да понесат съдебните разноски, направени от всяко от тях във връзка с насрещната жалба на другата страна.
- 265 В съответствие с член 184, параграф 4 от този правилник HSBC, MBNA, BRC и EuroCommerce понасят съдебните разноски, направени от тях във връзка с главната и с насрещните жалби. Тъй като не е участвало в производството пред Съда, Banco Santander SA не може да бъде осъдено да заплаща направени в това производство съдебни разноски.
- 266 Съгласно член 140, параграф 1 от посочения правилник, приложим съответно към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия правилник, държавите членки, встъпили в делото, понасят направените от тях съдебни разноски. В съответствие с тези разпоредби Обединеното кралство понася направените от него съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

- 1) **Отхвърля главната и насрещните жалби.**

- 2) **Осъжда MasterCard Inc., MasterCard International Inc. и MasterCard Europe SPRL да понесат, освен съдебните разноси, направени от тях във връзка с главната и насрещните жалби, и съдебните разноси на Европейската комисия във връзка с главната жалба.**
- 3) **Осъжда Royal Bank of Scotland plc, Bank of Scotland plc и Lloyds TSB Bank plc да понесат, освен съдебните разноси, направени от всяко от тях във връзка със съответната му насрещна жалба, и съдебните разноси на Европейската комисия във връзка със съответната насрещна жалба.**
- 4) **HSBC Bank plc, MBNA Europe Bank Ltd, British Retail Consortium, EuroCommerce AISBL и Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия понасят направените от тях съдебни разноси.**

Подписи